

Praktická příručka pro všechny kněze,
katechety a animátory

JEŽÍŠ A EVROPŠTÍ SVĚTCI

Školní rok
2010 - 2011

OBSAH

ZÁŘÍ - Kristologický úvod

1. téma.....	1
2. téma.....	2
3. téma.....	3
4. téma.....	4

ŘÍJEN - Svatý František z Assisi

1. téma.....	5
2. téma.....	6
3. téma.....	6
4. téma.....	7
5. téma.....	8

LISTOPAD - Blahoslavený Pier Giorgio Frassati

1. téma.....	9
2. téma.....	10
3. téma.....	10
4. téma.....	11

PROSINEC - Svatá Terezie z Lisieux

1. téma.....	12
2. téma.....	13
3. téma.....	14

LEDEN - Svatý Jan Bosko

1. téma.....	16
2. téma.....	17
3. téma.....	18
4. téma.....	19
5. téma.....	20

ÚNOR - Blahoslavená Matka Tereza

1. téma.....	22
2. téma.....	23
3. téma.....	24
4. téma.....	25

BŘEZEN - Svatý Augustin

1. téma.....	26
2. téma.....	27
3. téma.....	28
4. téma.....	29

DUBEN - Svatý Ignác z Loyoly

1. téma.....	30
2. téma.....	32
3. téma.....	33

KVĚTEN - Svatá Hedvika Slezská

1. téma.....	34
2. téma.....	35
3. téma.....	36
4. téma.....	37
5. téma.....	37

ČERVEN - Pozvání k následování

1. téma.....	38
2. téma.....	39
3. téma.....	40
4. téma.....	41

ÚVODEM

Milí přátelé,

na školní rok 2010/2011 jsme pro vás připravili již potřetí praktickou příručku pro kněze, katechety a animátory farních společenství dětí. Pro tento školní rok nabízíme texty o Ježíšovi, jak se nám představuje v evangeliích. Dále následuje osm evropských světců, které chceme přiblížit skrze vás - kněze, katechety a animátory - dětem ve farnostech, abychom měli před sebou konkrétní vzory pro život z víry. V závěru této příručky najdete pozvání k následování: Ježíš povolává člověka, aby šel svojí cestou s Tím, kdo ho má rád.

Tato metodická příručka je vydána k sešitku, do kterého si dítě každý týden nalepí barevnou samolepku. Celý obrázek si pak může vybarvit. K uvedené aktivitě pro jednotlivé týdny mají sloužit texty z této metodické příručky jako pomoc pro vaši pastorační službu ve farnosti.

Sešitky i samolepky je možno vyzvednout u pana děkana nebo na našem katechetickém centru v Olomouci.

Jednotlivými tématy uvedenými v této metodice můžete zpestřit hodiny náboženství, farní schůzky schol, ministrantů nebo bohoslužby. Metodika nabízí pouze návrh, který si můžete upravit podle vašich nápadů a možností.

Přejeme vám mnoho Božího požehnání nejen pro tuto službu.

Centrum pro katechezi
Arcibiskupství olomoucké

V Olomouci 8. 6. 2010

ZÁŘÍ

KRISTOLOGICKÝ ÚVOD

Všichni svatí následovali Pána Ježíše, ale každý měl vlastní cestu.

Každý chtěl Pána Ježíše následovat v osobním životě.

Každý svatý si jako životní heslo vybral jinou větu z evangelia.

I cesta každého z nás je jiná.

Všechny naše cesty však mají společný cíl: Pána Ježíše.

Jak se nám Pán Ježíš v evangeliu představuje?

1. téma

1. PÁN JEŽÍŠ JAKO UČITEL

Každý už jsme se v životě setkali s nějakým učitelem. Ti nejmenší v mateřské škole, ti starší na základní škole, ti ještě starší na střední nebo na vysoké škole. Co učitel dělá? Proč je jeho práce důležitá? Co všechno musí znát a nastudovat?

Když jsme začali chodit do první třídy, neuměli jsme skoro nic. Někdo možná znal některá tiskací písmenka, dovedl si zavázat tkaničky, vypočítat jednoduché příklady nebo vyjmenovat číselnou řadu do deseti nebo do dvaceti. Ale skoro všechny děti také ví, že toto jim do života nepostačí. Ještě mnoho se musí naučit. Brzy také poznají, že jim všechno nejde snadno, jakoby samo. Někdo má potíže s psaním, někdo s matematikou, někomu nejde tělocvik.

Ale jak se to mají děti naučit? Samy by téměř nic nedokázaly. Proto je ve škole tak důležitý učitel. Učitel dobře ví, že děti všechno důležité nepochopí hned 1. září. Pomalu, trpělivě a mnohokrát pořád dokola vysvětluje, ukazuje a vypráví o všem, co se děti mají do života naučit. Přestože mnohá paní učitelka dětem stále nezdůrazňuje, že je má ráda, děti to samy brzy poznají. Z jejího úsměvu, z pohlázení, trpělivosti, ale i spravedlnosti. Občas musí být paní učitelka přísná, protože jinak by děti nedonutila k práci. Vyrostli by z nich lenoši, kteří nic pořádného neumí a ani se nechtějí naučit.

Písmo svaté nám Pána Ježíše představuje také jako Učitele. Lidé v době Pána Ježíše už něco znali. Uměli se modlit, číst Bibli, plnit Mojžíšův Zákon. Pán Ježíš vysvětloval, jak ještě lépe žít podle Mojžíšova Zákona. On přišel tento Zákon uskutečnit. On byl tím Mesiášem, kterého starozákonní proroci předpověděli. Aby ho lidé správně pochopili, mluvil v podobenstvích. Vyprávěl lidem příběhy z jejich života, kterým dobře rozuměli. Lidé byli zvyklí oplácet stejnou měrou,

jakou jim někdo ublížil. Řídili se heslem: „Oko za oko, zub za zub.“ Pán Ježíš zdůrazňoval, že je třeba naučit se ještě něco víc: milovat své nepřátele, ty, kteří mi ubližují, neodplácet zlým za zlé, odpouštět nejen pětkrát, desetkrát, ale být připraven odpustit vždycky.

I když Pán Ježíš na každém kroku neopakoval, že má lidi rád, lidé to mohli sami poznat z jeho slov, z jeho jednání. Pán Ježíš učil celým svým životem, a tak máme žít i my.

Pán Ježíš je dobrý a moudrý Učitel. Nechal nám tu svou učebnici Božího slova – Písmo svaté. Ta nás učí, jak máme žít...

Každého pokřtěného Pán Ježíš ustanovuje malým učitelem víry na tom místě, kde žije, pracuje, studuje. Nemusíme učit náboženství, stát se knězem a kázat. Ani Pán Ježíš stále nemluvil, nevysvětloval. Nefungoval jako řečník, který mluví dvacet hodin denně. V první řadě učil svým jednáním, tím, jak se choval k lidem kolem sebe, jak žil svůj vztah ke svému nebeskému Otci, jak se modlil.

Příklad života je nejlepší nauková metoda. Život každého z nás je otevřená kniha, ve které si ostatní lidé mohou číst. Pozorovat, stejně jako lidé kolem Ježíše, jak se chováme ke svým bližním, jak s nimi mluvíme, jaká je naše modlitba. Jestli se nestydíme za to, že chodíme do kostela, jestli dokážeme o Pánu Bohu s druhými mluvit.

2. téma

2. PÁN JEŽÍŠ JAKO LÉKAŘ

Písmo svaté nám Pána Ježíše představuje jako Lékaře. Lékař je ten, kdo léčí nejrůznější nemoci. Léčení není vždy bezbolestné. Někdy stačí jen po určitou dobu užívat předepsané tablety, kapky nebo sirup. Někdy však lékař musí provést zákrok, který sice bolí, ale pomůže. Mnohdy i zachrání život.

Pán Ježíš uzdravoval nejrůznější nemoci. V Písmu svatém se dočítáme, že vrátil zrak slepému, sluch a řeč hluchoněmému, uzdravil ochrnutého, malomocné... Protože měl božskou moc, nemusel čekat na účinek sirupů, tabletek, nebo injekcí. Uzdravil hned pouhým dotykem nebo slovem. Ukázal, že nechce, aby lidé trpěli. Všiml si nemocných mužů i žen, mladých, starých i dětí. Žádné utrpení mu nebylo lhostejné.

Lidé v době Pána Ježíše, ale i dnes, trpí nejen nemocemi a bolestmi těla. Mnohem závažnější nemocí je hřích, neodpuštění. Je velice bolestné, když člověk žije v hněvu nebo nenávisti. Hřích je smrtelná nemoc lidského srdce. Pán Ježíš to dobře věděl, proto uzdravoval nejen nemoci těla, ale také odpouštěl hříchy, přinášel pokoj a odpuštění těm, kteří o to žádali. Odpouštěl hříchy a dával zažít Boží lásku.

„Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu.“ (Mt 4, 23)

Všichni nemůžeme Pána Ježíše následovat jako lékaře těla. Všichni nemůžeme vystudovat medicínu a pracovat v nemocnici. Můžeme pomáhat léčit jinak. Lékaři dnes umí vyléčit mnoho nemocí, ztlumit mnoho bolestí těla, ale to nestačí. Nemocí trpí mnoho vztahů, mnoho přátelství. Lidé trpí nemocemi, které se jmenují hněv, lakomství, neodpuštění, závist a mnoha dalšími hříchy.

Pán Ježíš volá každého z nás, abychom pomáhali uzdravovat nemocné vztahy, abychom přinášeli odpuštění, porozumění... abychom oddalovali bolesti hádky, pomlouvání, závisti, lakomství... Staňme se pomocníkem, spolupracovníkem Ježíše – Lékaře!

3. téma

3. PÁN JEŽÍŠ JAKO PŘÍTEL A BRATR VŠECH LIDÍ

*„Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás **přáteli**, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce.“ (J 15, 15)*

*„Vy jste moji **přátelé**, činíte-li, co vám přikazuji.“ (J 15, 14)*

Bůh tak miluje člověka, že posílá na svět svého Syna, který lidi nenazývá služebníky, ale přáteli. Nechová se k nim jako ke svým poddaným, ale jako ke svým bratrům a sestrám. Proto se Ježíš nenarodil jako vznešený malý princ na hradě nebo v paláci, protože by se ti nejchudší lidé k němu vůbec nedostali. Chudáka do bohatého paláce žádná stráž jen tak nepustí. A tak přichází na svět jako maličké chudé dítě, aby se s ním každý mohl setkat, aby se i ten největší chudák neostýchal za ním přijít. *(pohled sv. Františka z Assisi)*

Pán Ježíš se za svého života k nikomu nechoval nepřátelsky. Každý byl pro něho přítel a bratr. Nezáleželo mu na tom, zda je chudý či bohatý. Pro každého přišel na svět, aby mu přinesl spásu. A tak se mezi jeho přáteli objevovali různí lidé, ženy, muži, bohatí i chudí. Do té doby se za vyvolený národ považovali jen Židé. Ježíš ukazuje, že bratři a přátelé jsou pro něj všichni bez rozdílu. Po svém Zmrtvýchvstání posílá učedníky „**ke všem** národům...“ . (Mt 28, 19) *(pohled sv. Ignáce z Loyoly – misie)*

*Ani já se nemusím výlučně kamarádit jen s těmi, kteří mi „sednou“. Obklopovat se lidmi, se kterými si rozumím, kteří jsou mi sympatičtí, a ostatní přehlížet. Pán Ježíš je bratr **všech** lidí. Zve mě, abych byl jeho přítelem. Mám se tak stát jeho apoštolem, který radostné poselství ukazuje opravdu všem. Není posláním každého člověka odjet do dalekých zemí za oceán, aby se i v tak vzdálených končinách lidé dozvěděli o Pánu Ježíši. Stačí, když se budeme snažit kamarádit se všemi, které nám Pán Bůh posílá do cesty, aby poznali, že Boží láska je tu pro všechny, a nebudeme se stydět za to, že chodíme do kostela.*

4. téma

4. PÁN JEŽÍŠ JAKO KRÁL

Písmo svaté nám Pána Ježíše na několika místech představuje jako krále. Král byl vždycky někdo, kdo měl bohatství a moc. Jako vladař měl právo rozhodovat o svých poddaných, kteří mu vzdávali úctu, o majetku, o svém království. Dobrý král myslel nejen na sebe, ale i na potřeby svých poddaných, na to, aby měli všichni co jíst, kde pěstovat obilí, chovat dobytek. V království, kterému vládí dobrý král, lidé neměli nouzi a hlad.

Ježíš je Král všech králů, ale jeho království není z tohoto světa, jak sám říká Pilátovi. „Já jsem král. Mé království však není z tohoto světa.“ (J 18, 36 – 37)

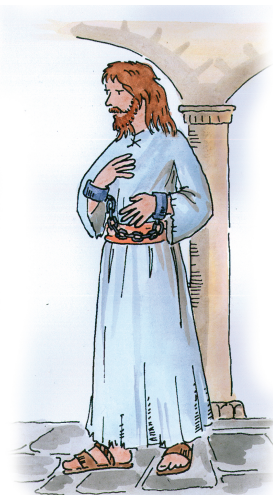
Ježíšovo království nemá hranice, nejde vyznačit na mapě. Není to kus země, lesy a pole. Ježíšovo království je vláda Boží, vláda lásky a dobra nad lidmi, kde nemá místo už žádné zlo ani utrpení. Do takového království nás Pán Ježíš zve. Do království, které už nikdy nikdo nezničí, nikdo nepřemůže, kde Ježíš je Králem.

Pán Ježíš se oslovení „Král“ za svého veřejného působení vyhýbal. Židé si představovali, že by Ježíš mohl být opravdovým izraelským králem, který si v Jeruzalémě vystaví sídlo, vyžene římské vojáky a židovské království bude slavné jako za dnů krále Davida a jeho syna krále Šalamouna. Proto Ježíše jako izraelského krále vítali, když na oslátku přijížděl před velikonočními svátky do Jeruzaléma.

Židé záhy zjistili, že Ježíš není takový král, jak si to představují. Neshromažďuje armádu, aby ukázal svou moc. Nechystá žádné krveprolití, aby se dostal na trůn a získal si silou své poddané. Když nechal Pilát zhotovit cedulku s nápisem: „Ježíš Nazaretský, král židovský“, kterou vojáci přibili na Ježíšův kříž, měl to být výsměch. Co je to za krále, který bezmocně visí na kříži? Kde je jeho moc, vláda, království, trůn, poddaní a armáda?

Ježíš však svým Zmrtvýchvstáním ukázal, že je tím nejmocnějším králem, králem nad smrtí, nad životem, nad každým člověkem. Nepatrní jsou oproti němu všichni pozemští králové a panovníci, protože tuto moc nemají.

*I já můžu připomínat pozemské krále, kteří se honí za dobrými známkami, za úspěchem, za tím, aby se jim podařilo vydělat nějaké peníze, aby se dostali na nejlepší střední školu... Nakonec by chtěli být „ředitelem celé zeměkoule“. Nesmíme zapomenout, že Bůh je králem nade vším, nad každým člověkem i nad mým životem. Jeho království je věčné. Všechny naše úspěchy a „královstvíčka“ jsou pomíjivá. Není moudré si na nich postavit své štěstí. Pán Ježíš říká: „Hledejte nejprve Boží **království** a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“(Mt 6,33)*

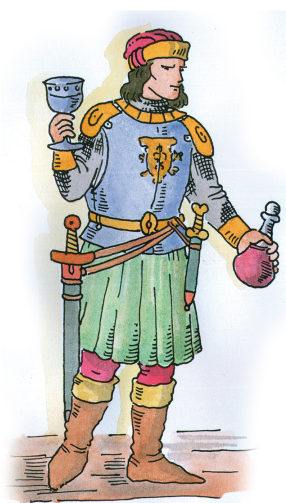
ŘÍJEN

SV. FRANTIŠEK Z ASSISI

1. téma

5. FRANTIŠKOVA KONVERZE

Středověk byla doba, která sebou nesla velké rozdíly mezi lidmi. Někteří žili v nadbytku a přepychu, jiní v bídě a nedostatku. František se narodil do rodiny bohatého obchodníka s látkami Petra Bernardone. Při křtu dostal jméno Jan Křtitel. Začali mu však říkat Francesco – malý Francouzek, protože jeho otec jezdil za obchodem právě do Francie. O peníze neměl díky svému otci nikdy nouzi. Snil o budoucnosti rytíře. V té době byl rytíř velmi vážený – „celebrita“. František však místo toho, aby se učil šermovat, jezdit dobře na koni, se spíše po večerech a po nocích s přáteli potuloval městem a potloukal se po krčmách. Žil bezstarostně. Připadal si docela šťastný, vždyť ho nic netrápilo. Františkovu otce počítal s tím, že pokud se jeho syn nevydá na rytířskou dráhu, stane se obchodníkem a převezme po něm obchod s látkami.

František se rozhodl vyzkoušet si úspěch v rytířském brnění. Zúčastnil se bitvy v nedaleké Perugii v Itálii. Byl však při útěku z boje zajat a celý rok vězněn. Bylo to jeho první opravdové setkání s bídou. Ve vězení měl hlad, byla mu zima, dokonce i vážně onemocněl. Lehkomyslnému milovníku života se tu otevřely oči. Objevil kruté stránky života - žebráky, malomocné, svět bídy, nemoci, ničemností. Přežil jen díky tomu, že za něj jeho otec zaplatil vysoké výkupné. Když si sám zkusil zajetí, začal mít větší soucit s ubožáky. Něco se v něm začínalo měnit. To byl počátek Františkova obrácení.

I nám se asi stalo, že jsme zažili něco nepříjemného, bolestného. Někdy vlastní vinou, mnohdy ne. Potom můžeme být nahněvaní na celý svět i na Pána Boha, proč to dopustil, když nás má rád? Jakou z toho má radost?

Bůh nemá radost z naší bolesti a trápení. Někdy musíme zažít i zklamání a bolest, abychom se něco důležitého naučili. František si ve vězení uvědomil, jak vypadá bída, nemoc, strach. Toto poznání mu začalo měnit život.

I chřipka, bolest v krku nebo rozbité koleno nám může pomoci myslet na ty, kteří jsou vážně nemocní a opuštěni.

2. téma

6. ROZHODNUTÍ PRO CHUDOBU – „OPRAVA CÍRKVE“

Jednou František zase trávil čas v okolí rozbořeného kostela sv. Damiána, kde se shromažďovalo a přebývalo mnoho malomocných. Malomocný byl považován za největšího hříšníka, budil největší odpor. Když chodil žebrat, musel zvonit zvonečkem, aby na sebe upozorňoval. Malomocenství je totiž nebezpečně nakažlivé.

K Františkovi promluvil Ježíš z kříže, který visel na zdi kostela: „Jdi, oprav můj dům, který se rozpadá.“ František se ihned pustil do práce. Začal opravovat nejprve kostelík sv. Damiána a poté i nedaleký kostel Panny Marie Andělské. Domníval se, že opravou domu myslí Ježíš právě tento kostelík. Až po čase pochopil, že svým domem myslel Ježíš celou CÍRKEV, která se v té době opravdu bortila v základech.

Hlavní starostí šlechticů, měst, knížat, ale i církve, byl majetek. Vládly peníze. Kláštery bohatly a řeholníci vynakládali mnoho sil a práce, aby svůj majetek udrželi a spravovali. Ne proto, aby z něj mohli mít užitek chudí jako v prvotní církvi, ale oni sami. Majetku se věnovala největší pozornost. Církev se tak vzdalovala od Ježíšova evangelia.

František pochopil, že toto je trhlina v Ježíšově domě, kterou je potřeba opravit. Nejlepším lékem a generální opravou byl příklad ÚPLNÉ CHUDOBY, nemít vůbec nic. Veřejně František odevzdal svému otci přepychové šaty a peníze. Zřekl se tak svého dědictví. Dal svému otci najevo, že nebude pokračovat v jeho obchodě, ani se nestane slavným rytířem. Nenechal si vůbec nic. Přijal jednoduchou suknicí ušitou ze starých pytlů přepásanou provazem. Chodil bosý.

*Bůh nechce po každém z nás, abychom se zřekli úplně všeho a žili někde v lese a chodili oblečení v šatech z pytloviny. Být chudý podle evangelia znamená hlavně **umět se zříci toho, co nutně k životu nepotřebuji**. Nemusím mít všechno, po čem toužím. Nemusím mít ani to, co mají moji kamarádi a spolužáci – stejně drahé oblečení, hry, mobil.*

3. téma

7. FRANTIŠEK KOLEM SEBE SHROMAŽĎUJE SPOLUBRATRY

Nejprve se v celém Assisi o Františkovi mluvilo jako o bláznovi, protože se vzdal majetku. Žil v jeskyni poblíž opraveného kostelíka. Nechtěl se stát poustevníkem, protože poustevník měl v té době úctyhodné postavení. I této úcty se chtěl František zříci. Postupně za Františkem přicházeli muži, kteří společně s ním chtěli žít v úplné chudobě. Bránil se tomu, aby vytvořil nová zvláštní pravidla pro společný život. Říkal, že hlavním a jediným pravidlem je pro ně Kristovo evangelium.

Bratři se rádi setkávali s nemocnými, chudými, malomocnými, a tak uskutečňovali slova evangelia. Zvláště ti jim připomínali Pána Ježíše, Božího Syna, který se nepohoršil nad tím vzít na sebe lidské tělo, narodit se v chlévě, celý život žít v chudobě a umřít v podobném opovržení, jakému byli vystaveni malomocní.

V té době přišla za Františkem Klára ze šlechtické rodiny. Chtěla ho následovat stejným způsobem života podle evangelia. František se dlouho modlil, ale nakonec nedovolil, aby žila s nimi jejich potulným životem. František jí však ukázal jinou cestu. Sám jí v opraveném kostelíku Panny Marie ostříhal vlasy na znamení

zasvěcení se Bohu. Klára pak po Františkově vzoru založila poblíž tohoto kostela klášter Chudých paní, dnes po ní nazývaných klarisky.

František se nejvíce radil s Pánem Ježíšem o tom, co má dělat. Hlavním životním pravidlem bylo pro něj evangelium. Právě v něm nacházel odpovědi na své otázky, v situacích, kdy si nevěděl rady. S kým já se nejvíc radím o tom, jak mám žít? Udělám to, co mi řekne kamarádka, co se dočtu v časopisu, co je právě moderní? Bereme do rukou evangelium, abychom dělali to, co nám řekne Pán Ježíš?

4. téma

8. FRANTIŠEK POKORNĚ ŽÁDÁ SVATÉHO OTCE O SCHVÁLENÍ JEHO ZPŮSOBU ŽIVOTA

František věděl, že nemůže opravovat Boží dům bez toho, aby byl poslušný Svatému otci, zástupci Pána Ježíše na zemi. Vydal se spolu s 12 bratry do Říma. Když předstoupil před Svatého otce, požádal jej o svolení žít podle evangelia v úplné chudobě jako Pán Ježíš. Předložil mu pravidla společného života sepsaná podle evangelia.

František si byl vědom, že rozhodnutí Svatého otce je pro něj velmi důležité. Potřeboval jeho schválení a zastání, aby bratři mohli jít do celého světa. Pokud mu Svatý otec souhlas nedá, nemůže ve svém způsobu života pokračovat. Svatý otec Inocenc III. schválil Františkův způsob života, takže se František vrátil do Assisi s radostnou zprávou, že společenství bratří smí žít v úplné chudobě podle evangelia a mohou se k němu přidávat další muži. Díky souhlasu Svatého otce mohli jít bratři do celého světa.

František dobře věděl, jak je důležité poslouchat. Velmi mu záleželo na tom, aby mohl ve svém způsobu života pokračovat. Ale byl ochotný a připravený poslechnout. I když nám se mnohdy nechce poslechnout a jsme přesvědčeni, že náš nápad je nejlepší, tak naše práce Boží požehnání nepřinese bez poslušnosti. Každý máme nějakého představeného – rodiče, učitele ve škole, katechety, kněze, které nám Pán Bůh poslal do života, aby nás vedli, abychom je poslouchali.

5. téma

9. FRANTIŠEK VIDÍ PŘÍRODU JAKO MÍSTO, KDE SE USKUTEČŇUJE BOŽÍ OTCOVSTVÍ

Svatý František velmi obdivoval celé Boží stvoření, přírodu i lidi kolem sebe. Lidé v této době neměli k přírodě pěkný vztah. Věděli, že jim může ublížit, ohrozit je a oni se její síle neubrání. František neviděl v přírodě hrozbu, ale projev Boží lásky k člověku, která se ukazuje v celém stvoření. K jeho lásce ke zvířatům a všemu živému se pojí mnoho legend. Na většině obrazů je svatý František, jak káže ptákům, u nohou mu sedí „bratr vlk“. František poznával, že také skrze přírodu můžeme poznávat Boha jako dobrého Otce, který se o všechno dobře stará. Ne náhodou sv. Františka prohlásil Svatý otec Jan Pavel II. za patrona ekologů a ochránců přírody.

Na tuto zemi, kterou lidé tolik poničili hříchem, posílá Otec svého Syna jako nahé, bezbranné Dítě. František nad tímto důkazem Boží lásky žasl. Proto na Štědrý den roku 1223 v Gracciu vytvořil první živé jesličky, aby tuto velikou událost naší spásy co nejvíce zdůraznil a přiblížil obyčejným venkovským lidem. Přijímal celé stvoření, všechny živé tvory, dokonce slunce i měsíc za své bratry a sestry, protože mezi nás všechny přišel **bratr Ježíš**. Nejkrásněji to vyjádřil v chvalozpěvu známém jako Píseň bratra slunce.

Když umíral, nechal se položit na tvrdou zem, aby umíral tak, jak Pán Ježíš přišel na svět. „**Maria porodila svého Syna, zavinula ho do plenek a položila do jeslí.**“ Lk 2, 7. František toužil narodit se pro nebe stejně jako se Kristus narodil pro zem.

Je podzim, v přírodě je tolik krásy... Žádný technický výtvar (auta, stroje,...) nemalovali malíři tak často jako přírodu, lidi, plody země, roční období... A my všechno mnohdy bereme jako samozřejmost... Že se barví koruny stromů, opadává listí, zvířata si sama dokážou obstarat obživu na zimu, začne padat sníh – jak nádherná je jedna sněhová vločka... Úplně jsme zapomněli žasnout, jako když přijede černoušek z Afriky a poprvé uvidí sníh nebo my z Čech poprvé uvidíme moře. František uměl krásně žasnout, chválil Boha za celé stvoření.

LITERATURA A DALŠÍ ZDROJE:

SCHAUBER, V., SCHINDLER, H. M.; Rok se svatými, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1994, ISBN 80-85527-75-8

LE GOFF JACQUES; Svatý František z Assisi, Vyšehrad 2004; ISBN 80-7021-651-4

WÖLFEL, U. Bratr František z Assisi, SINTEL+ve spolupráci s nadací sv. Františka z Assisi 1996

Tv program SVĚTCI A SVĚDCI – Česká televize

Tv program PO STOPÁCH SVATÉ KLÁRY – Česká televize

Řeholní život v českých zemích, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1997; ISBN 80-7192-222-6

www.ofm.cz

www.reflex.cz/Clanek11386.html

LISTOPAD

BL. PIER GIORGIO FRASSATI

1. téma

10. JEŽÍŠ JAKO DŮVĚRNÝ PŘÍTEL

Pier Giorgio (Petr Jiří) se narodil v Turíně bohatým rodičům. Doba, ve které žil, nebyla jednoduchá. První světová válka přinesla celému světu, nejen Itálii, mnoho bídy, bolesti a neklidu. Pomalu se schylovalo k válce druhé.

Měl ještě o něco mladší sestru Lucianu. Jako malý chlapec býval veselý, hlučný, rád se smál tak, že ho bylo slyšet široko daleko. První svaté přijímání prožil jako první velkou událost ve svém životě. I když všemu nerozuměl, pochopil, že Pán Ježíš je někdo, komu na něm velice záleží. Stal se jeho přítelem.

Pier Giorgio věděl, že Pán Ježíš nepřebývá jen ve svatostánku, ale je přítomný v každém člověku. V deseti letech začal i se svou sestrou studovat na gymnáziu. Studium chápal jako přípravu na službu lidem, ať bude jakákoliv. Poznával, že od Boha dostal mnoho darů a hřiven. Nechtěl žít život pro sebe, ale pro druhé. Ve studiích pokračoval na fakultě důlního inženýrství, aby tak mohl pracovat mezi horníky v dolech. Právě ti bývali nejchudší. Myslel si, že na univerzitě najde přátele. Na studia se však po válce vrátilo mnoho studentů, kteří si odvykli studovat, protože strávili několik let na frontě. Pier Giorgio znovu pocítil samotu a nepochopení.

I když každý jeho den byl naplněný spoustou činností, ve skutečnosti byl sám. Stávalo se, že ho nepochopili ani jeho nejbližší. Netrávil volný čas jako jeho vrstevníci v nesmyslném povalování po ulicích a po hospodách. Setkával se proto s přehlížením a někdy i s ostrými poznámkami na jeho víru, která byla hluboká a pevná.

Každý den se snažil být na mši svaté, což tenkrát nebylo vůbec obvyklé. Liturgický půst před svatým přijímáním se držel už od půlnoci. Pier Giorgio se většinou k svatému přijímání dostal až někdy před polednem. Celé dopoledne hladověl. Hlad mu však stál za setkání s jeho důvěrným přítelem Ježíšem v Eucharistii. Jedním z plodů jeho přátelství s Pánem Ježíšem byla jeho čistota. Neužíval sprostá slova, hrubé výrazy a nevhodná gesta.

Pier Giorgio prožíval modlitbu jako opravdovou radost. Pán Ježíš byl pro něj nejlepší přítel a kamarád, kterému může všechno říct, o všem s ním mluvit, který se k němu nikdy neotočí zády. Díky modlitbě dokázal překonat i samotu, nepochopení a ztrátu přátel.

Jak prožívám svou modlitbu? Je pro mě modlitba radost? Když je mi smutno a cítím se sám, jdu pro povzbuzení za Pánem Ježíšem? Dokážu si s ním povídat jako s nejlepším přítelem?

2. téma

11. K ŽIVOTU KŘEŠŤANA PATŘÍ I SPORT A ZÁBAVA

Pier Giorgio měl v očích radost ze života. Vždyť Bůh nás nechce vidět zarmoucené, utrápené starostmi. Mnoho lidí si myslí, že zbožný je ten, kdo se stále jen modlí, rozjímá, je zavřený v kostele a s druhými mluví výhradně o Pánu Bohu.

Pier Giorgio byl velmi zbožný. Všechno, co dělal, dělal s Bohem. Ale žil nejen v kostele. Dokázal se také radovat z obyčejných věcí a možností, které život nabízel. Rád chodil se svými přáteli plavat. Na pláži se rád opaloval. Bavilo ho pro své přátele vymýšlet nové hry a zábavu. Měl rád všechno krásné, co nabízel život: přátele, přírodu, umění, sport.

Silně a vážně se zamiloval. Chtěl se s dívkou oženit, ale jeho rodiče dali jasně najevo svůj nesouhlas. Když viděl, že sňatek by znamenal trvalé napětí v rodině, s dívkou se rozešel. Ztrátu nesl velmi těžce a bolestně. Život mu však nezhořkl. Svou bolest odevzdal Bohu.

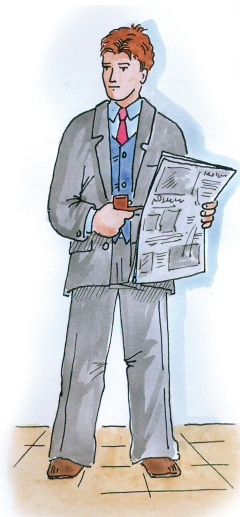
Bavila ho jízda na koni. Byl to otcův kuň, ale v sedle se dokázal udržet jen Pier Giorgio. Pádil na koni krajem celé desítky kilometrů. Často si brával do sedla děti a proháněl se s nimi po venkově. Občas si dopřával malou radost: byl mírným kuřákem doutníků.

Další jeho velkou radostí byly hory. Uměl lézt po laně. Viset na laně mezi nebem a zemí pro něj býval jeden z nejsilnějších zážitků. I toto všechno nabízel život s Bohem. Věděl, že všechno krásné člověka, který nesetrvává v hříchu, k Bohu přivádí, nikoliv odvádí.

Většina lidí z jeho okolí se domnívala, že se chce stát knězem. Pier Giorgio věděl, že kněžství je jen jedna z cest, kterou v životě Bůh člověku nabízí. Jemu byl bližší život ve světě jako jeden z obyčejných lidí - laiků.

Měl spoustu přátel. Nikdy se nepovažoval za spisovatele, ale záleželo mu na tom, aby si našel čas na psaní dopisů, zvláště svým přátelům.

Bůh nás chce vidět šťastné. Když si hrajeme, sportujeme, bavíme se, neznamená to, že jsme na Pána Boha zapomněli. Nemusíme se zříkat toho krásného, co nám život nabízí: sportu, her, pobytu v přírodě, setkání s přáteli... I tak můžeme být zbožní. Být zbožný znamená být s Bohem. A to můžeme i v přírodě, na koupališti, na hřišti... Máme žít s vědomím, že Bůh je s námi, miluje nás na každém kroku.

3. téma

12. PIER GIORGIO A POLITIKA - ZAPOJIT SE DO DĚNÍ KOLEM NÁS

Pier Giorgio neodděloval víru od života. Křesťan je přece stále křesťanem, jak při modlitbě, tak ve společnosti. Jeho víra

prostupuje celý život.

Otec Pier Giorgia pracoval v redakci novin La Stampa. Pier Giorgio tam za ním často docházel. Sledoval a zajímal se o dění v Itálii i v celé Evropě. Po první světové válce se mnoho politiků v Itálii chtělo zmocnit vlády. Ne všem politikům šlo však o blaho a dobro lidí. Sítil fašismus. Situace v Itálii byla bouřlivá. Přibývalo násilí. Pier Giorgio věděl, že k takovým událostem jako správný křesťan nemůže mlčet. Vnímal, jak moc je potřebné poukázat na zlo a postavit se mu. Pořádal přednášky, setkání, zúčastňoval se veřejných shromáždění. Nebál se nahlas vyjádřit svůj názor a své přesvědčení, přestože to mnohdy bylo nebezpečné. Hrozilo, že utrhá ránu. Ochotně a nebojácně se dal do rozhovoru s každým. Nevadilo mu, že býval často pro své názory považován za snílka a blázna, který věří, že dobro může zvítězit nad zlem.

Noví politici se řídili heslem Velké francouzské revoluce: „S Bohem se nedá na zemi počítat. Protože pokud existuje, je uzavřený v nebi nebo v lidském srdci. Nebe je Boží, země je naše.“

Pier Giorgio s takovým tvrzením nesouhlasil. Věřil, že Bůh je všude, v každém člověku. Je třeba Boží království mezi lidmi budovat a podílet se na něm.

Správný křesťan se má zajímat o to, co se děje kolem něj. Když vidí, že je třeba někomu pomoci, udělat něco dobrého, rád se přidá. Nesmíme být lhostejní k tomu, co se děje ve třídě, ve škole, v našem městě či vesnici. Můžeme pomoci uklidit okolí kostela, vyzdobit nebo uklidit kapli, nacvičit malé divadlo pro spolužáky, připravit malé dárečky pro děti, které půjdou k zápisu do první třídy.

4. téma

13. PIER GIORGIOVA ŠTĚDROST

Odmalička byl Pier Giorgio vnímavý k utrpení druhých. Když byl malý, dávala mu babička občas nějaké peníze. Ale Pier Giorgio si pro sebe nic nenechal a cestou domů všechno rozdál chudým.

Po skončení první světové války žilo nejen v Itálii mnoho lidí v bídě. Mnozí přišli o majetek, hodně dětí osiřelo, vojáci se vrátili zmrzačení, nemocní. Pro všechny tyto lidi nebyl jen dobrodincem, ale současně i přítelem a bratrem. Chodíval pěšky, aby ušetřil peníze za tramvaj, které věnoval chudým.

Jeho velkorysost dobře znali i kamarádi ze studií. Rozdával jim knihy. Pokaždé tvrdil, že mu přebývaly. Platil za druhé univerzitní poplatky. Staral se o doučování těch, kterým studium moc nešlo. Dovedl se zříct i všeho potřebného, jestliže měl příležitost potěšit dítě nebo starého člověka.

Při svých návštěvách chudých byl nenapodobitelný. Na prahu chatrčí a skromných podkrovních bytů dovedl smeknout klobouk, pak vykročit chudákovi s pozdravem a podat mu ruku, přestože zatuchlina a zápach byly mnohdy cítit až příliš. Nebyl všemocný spasitel, neznal odpověď na každou otázku v tíživé situaci druhých, neměl tolik peněz, aby odstranil nedostatek v celém městě a okolí, neměl tolik chleba, aby nasýtil všechny hladové. Vždycky ale pozorně vyslechl všechno, co mu dotyčný vyprávěl. Když mu svěřil nějakou svíravou starost, uzavíral hovor slovy: „Vynasnažím se udělat vše, co bude v mých silách.“

Pier Giorgio se staral hladovým o chléb, nemocným o léky. Svou peněženku neměl nikdy plnou.

Mezi potřebami, které rozdával, bývala i evangelia nebo jiná duchovní literatura. Ze všeho nejvíc mu záleželo na tom, aby každý z jeho bratří hledal víc Krista než chléb.

Pier Giorgio zemřel ve 24 letech. Nakazil se při jedné návštěvě v turínském podkroví smrtelnou obrnou.

Pier Giorgio si mohl nechat všechny ušetřené peníze pro sebe a koupit si za ně to, po čem toužil. On to však neudělal. Největší radost mu dělalo, když se mohl s druhými rozdělit. Dokážeme se i my dělit? Půjčit druhému oblíbenou fixu, hračku, rozdělit se o sladkosti. Dnes kolem nás nejsou takoví chudí, jaké měl kolem sebe Pier Giorgio. Chudý je ten, komu něco důležitého chybí. Chudým v naší zemi nechybí jídlo, oblečení nebo hygienické potřeby, ale mnoha lidem chybí láska, pohlázení, někdo, kdo by si s nimi povídal, udělal si na ně čas. S takovou chudobou mohou bojovat i děti.

LITERATURA:

RISSO Paolo; Pier Giorgio Frassati, Portál Praha 1992, ISBN 80-85282-29-1

KOPECKÝ JAROSLAV; Hrdinství pro každý den. Portál Praha 1996, ISBN 80-7178-119-3

PROSINEC

SV. TEREZIE Z LISIEUX

1. téma

14. TEREZČINA RODINA

Terezka se narodila jako pátá dcera v rodině Ludvíka Martina. Rodičům patřil v Alençonu ve Francii klenotnický obchod. Maminka krátce po té, co se Terezka narodila, vážně onemocněla. Když byly Terezce čtyři roky, maminka zemřela. Otec Martin se po smrti své ženy přestěhoval k příbuzným do Lisieux.

Otec i starší sestra Terezku hýčkali, ale nerozmazlovali. Byla velmi citlivá, až přecitlivělá. Často se kvůli maličkostem hned rozplakala. Měla ale také svoje chyby, které sama přiznává ve svých pamětech: bývala tvrdohlavá, umíněná, ješitná a neposlušná. Měla až příliš ráda sama sebe. Připadala si nejdůležitější na světě. Terezčin tatínek i její starší sestry dobře věděly, že s takovou povahou by Terezka v životě zakusila mnoho zklamání. S láskou, ale důsledně a mnohdy i přísně proto Terezku vedli a vychovávali.

Do školy chodila v penzionátu sester benediktinek. Byla bystrá, nadaná a učenlivá, proto jí bylo dovoleno, aby chodila do vyšší třídy, než měla. Mezi staršími spolužačkami nebyla nijak oblíbená. Záviděly jí její nadání. Řekli bychom, že byla „premiantka, jedničkářka.“ Velkým útočištěm jí byl domov. Tady se mohla vypovídat, vyplakat a svěřit s každou bolestí, trápením i závistivou poznámkou ze strany spolužaček.

Terezka si velmi dobře uvědomovala, jaké bohatství pro ni znamená její rodina. Brzy pochopila, že každé napomenutí, trest nebo zákaz není z nelásky, ale právě proto, že jejímu tatínkovi i sestrám na ni velmi záleželo. Doma se mohla se vším svěřit, věděla, že nikdy nebude odmítnuta.

Rodina je poklad pro každého z nás. Každý zákaz, napomenutí není libovůle rodičů, ale jejich projev lásky. I Terezka si dlouho myslela, že je snad nejdůležitější princeznička na světě. Až příliš měla ráda sama sebe. To si často myslí každý z nás, že jen já mám dobré nápady, já jsem chytřejší než moji rodiče, oni jsou staromódní, mají zastaralé názory - dnes už se nosí něco jiného. Bůh dává rodičům zvláště při křtu malého dítěte zvláštní požehnání a milost pro to, aby své dítě moudře vedli a vychovávali. Poděkujme Bohu za své rodiče, za jejich lásku a starostlivost. Nezapomeňme poděkovat i svým rodičům.

2. téma

15. TEREZKA VYCHÁZÍ ZE SEBESTŘEDNOSTI -

OCHOTA POMÁHAT, ZACHRAŇOVAT DRUHÉ LÁSKOU, OBĚŤMI A MODLITBOU

Velkou bolestí a ránou byl pro Terezku odchod její milované sestry Pavlíny do kláštera k sestrám karmelitkám. Tolik se trápila tím, že ji opustila. Trpěla, když při kratinkých návštěvách věnovala nejvíc času otci a ne jí, takže vážně onemocněla. Nemoc trvala dlouho. Připadala si opuštěná. Od té doby Terezka velmi posmutněla. Zdálo se jí, že všechno, na čem jí záleží, ztrácí. Život jí připadal smutný a šedý.

Velkou proměnu zažila na Štědrý den, když jí bylo devět let. Navenek se nestalo nic mimořádného, ale Terezka při pohledu na jesličky pochopila něco moc důležitého. Pochopila, že se do té doby velmi zaobírala jen sama sebou, svým smutkem a zklamáním z odchodu milované Pavlíny. Nejvíc jí záleželo na tom, jak

se cítí ona. Když přišel Ježíš na svět jako malinké Dítě, kdo se staral o to, jak se cítí, jestli mu není zima? Terezka se rozhodla, že od té doby už nechce myslet na sebe, ale na druhé. I ona chtěla být jenom taková maličká Terezička, která nemusí být pro druhé „borec“, ale pro Pána Boha je moc důležitá.

Jejím prvním „milovaným dítětem“, o jehož záchranu bojovala, byl vrah Pranzini odsouzený na smrt. Terezka se modlila s důvěrou malého dítěte, které věří, že Bůh dobrotivý Otec přece neodmítne upřímné modlitby svého milovaného dítěte. Pranzini se opravdu před smrtí obrátil a s lítostí políbil kříž, který mu kněz podával.

Touha zachraňovat duše od těchto požehnaných Vánoc v Terezce rostla. „Milovat a modlit se za záchranu duší (za kněze a misionáře), a tak sloužit církvi“ je povolání karmelitek. Terezka tak poznala, že život v klášteře karmelitek je cesta i pro ni.

I my jsme zahleděni sami do sebe. A potom nevidíme to dobré, co můžeme pro ostatní vykonat. Naše trápení nám připadá to největší na světě. Litujeme se, že my to máme na světě netěžší. Nejhorší nemoc, nejhorší tresty doma, nejtěžší zkoušení ve škole, nejdelší úkol.

Když nejsme středem pozornosti, zdá se nám, že je svět šedý, protože se s námi ve škole právě teď nikdo nebaví, nejsme za „borce.“ Měli bychom se učit jako Terezka víc zapomínat na sebe. Mnohdy jsou naše starosti v porovnání s ostatními opravdu malicherné – těžký domácí úkol, odřené koleno, popletená písemka. Mnozí lidé žijí v těžkém hříchu daleko od Pána Boha. To je mnohem větší bolest a my můžeme spolu s Terezkou svými modlitbami a drobnými oběťmi pomáhat Pánu Ježíši v zachraňování duší.

Na konci každého desátku růžence se modlíme kratičkou modlitbu: „Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy.... A přived' do nebe všechny duše, zvláště ty, kterého Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.“ I to je modlitba za záchranu duší.

3. téma

16. TEREZČINA DĚTSKÁ PROSTOTA A DŮVĚRA (I V TĚŽKOSTECH)

Vstup do kláštera však nebyl pro Terezku snadný, bylo jí totiž teprve 15 let. Byla to zkouška trpělivosti a víry, než dostala svolení. Přijala řeholní jméno Terezie od Dítěte Ježíše. Představená si dlouho myslela, že Terezka musí být rozmazlená, domýšlivá a pyšná, protože je nejmladší z pěti sester. I proto, že v klášteře už žily dvě její sestry – Pavlína a Marie, byla představená na Terezku velmi přísná, aby neměla pocit žádné výhody. Pravidla řádu nedovolovala, aby trávila se svými sestrami více času než bylo určeno ostatním sestrám. To bylo pro citlivou Terezku velmi těžké.

Mnozí si myslí, že v klášteře je modlitba pro sestry vždy radostí, že se na modlitbu těší a vždy z ní čerpají velké povzbuzení. Vždyť na mnoha obrázcích se řeholnice tak blaženě usmívají. V případě Terezky to bylo jinak. Při modlitbě často pociťovala úzkost z toho, že ji Pán Bůh opustil, že je vzdálený. To byla další velká bolest, kterou prožívala. Trápila se, že něco dělá špatně. Mnoho se naplakala. Připadala si neužitečná. Nikdy ale neztrácela důvěru, že ji Pán Bůh má rád a že mu na ní záleží.

Všechny těžkosti, bolesti přednášela Bohu v modlitbě s naprostou důvěrou malého dítěte. Tak jako v dětství se svěřovala a utíkala k svému tatínkovi, tak i nyní v klášteře přicházela se všemi bolestmi a těžkostmi v modlitbě k Bohu. Jako maličká Terezka, jako Jeho milované dítě. Představovala si, že je jako hračka v Božích rukách, jako maličké děťátko v Jeho náručí, i když ji přepadaly myšlenky, že ji Bůh opustil a že je daleko. S naprostou důvěrou se modlila za hříšníky a obětovala mu svá trápení. Věřila, že „pro Pána Boha není nic nemožného.“ Jejím heslem bylo: „VŠECHNO JE BOŽÍ MILOST.“

Mnohdy zažíváme situace, kterým nerozumíme. Nic se nám nedaří, i když se tolik snažíme. Naše práce nedopadne, jak bychom si představovali. Připadáme si bezmocní. Učíme se, pilně vypracujeme domácí úkoly a nakonec známka ze zkoušení zase není jednička. Nebo onemocníme my nebo někdo blízký. Může to být mnohdy i vážná nemoc. Většinou úplně spoléháme na lékaře, jakoby on měl náš život v rukou. Dokážeme jako malá Terezka utíkat před Pána Boha s důvěrou malého dítěte, které milující Bůh před sebou přece nepřehlédne? I když nám dává mnohdy něco jiného, než my bychom chtěli. Dává nám ale jistě to, co je pro nás nejlepší. Jedině On ví, co nám nejvíce prospěje.

LITERATURA A DALŠÍ ZDROJE:

- Sv. Terezie od Dítěte Ježíše, DĚJINY DUŠE – autobiografické spisy, Karmelitánské nakladatelství 1991
DOPISY TEREZIE Z LISIEUX; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2002, ISBN 80-7192-740-6
SCHAUBER, V., SCHINDLER, H. M.; Rok se svatými, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1994, ISBN 80-85527-75-8
DUCH SVATÉ TEREZIE JEŽÍŠKOVY, Přerov 1927
VODIČKA, T; CESTA SV. TEREZIE; Vyšehrad Praha 1970
Řeholní život v českých zemích, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1997; ISBN 80-7192-222-6
Televizní program ČT SVĚTCI a SVĚDCI
Terezie z Lisieux, Vstupuji do života – poslední rozhovory – 2. vydání, Karmelitánské naklad. Kostelní Vydří 2007
MOLINIÉ, M. D., Vybírám si všechno – Život a poselství sv. Terezie z Lisieux, Karmelitánské naklad. Kostelní Vydří 2001
SCHMID, A; Setkání s Terezií s Lisieux; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2001
LIAGRE, P.; Duchovní cvičení se sv. Terezií; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2000
STÖCKEROVÁ, M. M.; Dobrodružství velké lísky; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1999
GAUCHER, G.; Životopis Terezie z Lisieux; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1997
Kol. autorů; Učitelka prostoty; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1997
GRIALOU, H.; Tvá láska rostla se mnou; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1997
SION, V.; Duchovní realismus Terezie z Lisieux; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1992

LEDEN

SV. JAN BOSKO

1. téma

18. NELEHKÉ DĚTSTVÍ –

SOUROZENECKÉ VZTAHY, KONFLIKTY V RODINĚ, VZOR MATKY MARKÉTY

Jeník se narodil jako nejmladší ze tří synů na samotě v Becchi, kousek od Turína v Itálii. Když mu byly dva roky, zemřel mu otec. Maminka Markéta se musela sama starat o děti, starou babičku i o malé hospodářství. Celá rodina se musela velice uskromnit. Boskův dům patřil mezi ty nejchudší. Matka Markéta přesto nikdy neztratila důvěru v Boha ani vyrovnanost. Prostě si vyhrnula rukávy a dala se do práce. Dlaně měla plné mozolů, ztvrdlé od práce, ale uměla jimi pohladit a utřít slzy. Byla přísná, ale spravedlivá. Pro Jeníka se na celý život stala velkým vzorem. Všichni tři kluci byli vedeni k práci.

Jeník byl odmalička tvrdohlavý a vznětlivý. Nejčastěji se dostával do sporu se svým nejstarším nevlastním bratrem Antonínem, který se nedovedl dobře ovládat, často své sourozence bil a nadával. Když ho přešla zlost, dokázal se omluvit, ale přesto nebylo jednoduché takové chování snášet.

Jakmile se Jeník naučil číst, trávil každou volnou chvíli s knihou v ruce. To se Antonínovi vůbec nelíbilo. Jeníka považoval za lenocha a darmožrouta, který si hraje na chytráka a zanedbává práci. Napětí mezi nimi narůstalo tak, že už to nešlo déle snášet. Jeník si nenechal nic líbit, bránil

se. Často takové hádky končily slzami.

Matka Markéta chtěla dalším domácím hádkám zabránit. Považovala za správné, aby Jeník šel z domova za prací na některý ze sousedních statků. Poradila mu, na koho se může obrátit, a dala mu na cestu požehnání. Jeník měl pocit, že vykročil do temné noci. Pro takového chlapce však neměli nikde práci. Až na statku Mogliových. A tak se Jan Bosko stal krmičem dobytka a staral se o celý chlév podobně jako desítky stejně starých chlapců v jeho okolí.

Jeník prožil v dětství krásné chvíle, na které celý život vzpomínal. Společně vyprávění po večerech, chvíle v blízkosti své vzácné maminky Markéty, i čas trávený při práci. Zároveň také prožil chvíle plné bolesti. Vyjít s nevlastním bratrem Antonínem bylo pro Jeníka velmi těžké. Antonín se těžce ovládal, vztekal se, bil mladší bratry. Ale i malý Jeník musel sám se sebou bojovat. Měl horkou hlavu, občas i jeho přepadl vztek, byl prchlivý. Aby zvládl svou povahu, musel na

sobě mnoho zapracovat. Jako malý kluk se dokázal pro dobrou věc i poprat. Aby zabránil nadávání a sprostým řečem, dokázal vtrhnout mezi své kamarády ze sousedství a domlouval jim bouchanci a pěstmi. Před Jeníkem Boskem byla dlouhá cesta, než se naučil mírnit. Můžeme se tak přesvědčit, že svatým se nikdo nenarodí. Podle životopisů se nám může zdát, že to svatí měli v životě snadné, že snad ani neměli žádné slabosti a nešvary, se kterými by museli bojovat. Není to pravda. I Don Bosko byl jako malý kluk umíněný, hádal se svým bratrem a dokázal se pořádně naštvat. Jako my. Ale pochopil, že spory, problémy se nedají vyřešit bitím a odplácením zla zlem. Je potřeba laskavosti, mírnosti a trpělivosti.

2. téma

19. JENÍK MEZI SVÝMI VRSTEVNÍKY

V devíti letech měl Jeník sen, který se mu hluboce vryl do paměti na celý život. Zdálo se mu, že stojí na velikém dvoře, kde se bavilo mnoho chlapců. Někteří se smáli, jiní si hráli, mnoho jich ošklivě nadávalo a klelo. Ve snu mezi ně vběhl a začal jim domlouvat pěstmi a bitím. Chlapci zmizeli a místo nich tu bylo mnoho koz, psů, koček, medvědů a jiných zvířat. Tu se před ním objevil nádherně oblečený muž, který Jeníka oslovil jménem a řekl mu: „Tyto své přátele nezískáš bitím, ale vlídností a láskou. Neboj se, dám ti učitelku.“ Najednou se chlapci začali měnit z divokých zvířat v přítulné beránky.

Ve svých devíti letech Jeník tomuto snu nijak zvlášť nerozuměl, ale slova „ne bitím, ale laskavostí“ si dobře zapamatoval.

Od té doby si začal více všimnout svých vrstevníků – kluků, jako byl on sám. Jeník nechyběl při žádné klukovské hře, ale vadilo mu, když slyšel hrubá a sprostá slova nebo když se kluci začali rvát. Aby je uchránil her, při kterých nebylo daleko ke rvačce nebo ke sprostým výrazům, stával se sám často bavičem a autorem mnoha her. Protože uměl číst, předčítal za zimních večerů historické knihy, legendy nebo rytířské romány. Ale vždycky, než začal číst, všichni udělali znamení kříže a krátce se pomodlili. Neznamená to, že se máme se svými kamarády před každou hrou pomodlit jako Jeník. Tenkrát se uměl modlit každý, ale dnes by se tomu asi mnozí podívovali.

Když nastalo teplé počasí, tak si Jeník uvědomil, že musí upoutat své přátele něčím neobvyklým, jinak se znovu vrátí ke svým pochybným hrám. Brzy se mu naskytla příležitost. V sousední osadě viděl vystupovat artistu. Jeníka tato podívaná natolik zaujala, že začal doma hned nacvičovat své artistické vystoupení. Trénoval chůzi po provaze, zmizení

králíka z klobouku, nejrůznější přemety a kouzla s hůlkou. Mnohokrát spadl, ale nevzdal se. Mladí přátelé mu za tu námahu rozhodně stáli.

Vždycky v neděli odpoledne předváděl svá kouzelnická a artistická čísla. Místo vstupného vyžadoval, aby se s ním ostatní pomodlili a zopakovali si nedělní kázání.

Dobrý křesťan se nemusí vyhýbat zábavě a hrám, musí však dávat pozor, zda neublíží jeho duši. Pokud se při zábavě mluví sprostě, nadává se nebo pomlouvá, je povinný se ozvat nebo odejít. Don Bosko to zpočátku nedělal vhodným způsobem. Domlouval chlapcům pěstmi a křikem. Díky výzvě ve snu: „Ne bitím, ale laskavostí“ pochopil, že musí postupovat jinak. Snažil se své kamarády zaujmout tím, že sám se stal duší všech her. Dokonce se naučil kouzlit, chodit po laně, aby odlákal chlapce od pochybné zábavy. Každý máme přátele, kamarády, se kterými trávíme volný čas. Můžeme sami navrhnout hru, donést film, na který se můžeme společně podívat. Vymyslet program, který by pobavil, ale zároveň neublížil duši. Záleží nám na tom, jak se baví naši kamarádi nebo nejraději „hrajeme mrtvého brouka?“

3. téma

20. JENÍK KNĚZEM - SLOVÍČKO „HNED“

Ve 26 letech přijal Jan kněžské svěcení. Musel se rozhodnout, co bude dál. Byl vzdělaný, rád by se vrhl do práce, ale byl chudý. Schopnosti Jana Boska nabízely nejrůznější uplatnění. Dostal mnoho nabídek. Mohl se stát vychovatelem v zámožných rodinách, kaplanem s výborným platem a bydlením nebo se věnovat mnoha dalším aktivitám. Jeho přítel don Caffaso mu nabídl, aby nějaký čas ještě strávil ve škole pro další vzdělávání kněží. Don Bosko souhlasil.

V turínských ulicích poznával, že bída některých městských čtvrtí je ještě horší a smutnější než ta, kterou viděl doma. Turínská předměstí byla semeništěm násilí a zločinu. Povalovali se zde hoši každého věku. Byli hrubí, sprostí a schopní všeho. Vyhledávali opuštěná místa, aby se zde rvali, nadávali na všechno a bavili se. V těchto chlapcích Don Bosko poznával hochy ze svého snu z devíti let.

Celé dlouholeté působení Dona Boska začalo nenápadně ráno na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie. Don Bosko se v kostele oblékal ke mši svaté. Kostelník si všiml chlapce, který stál opodál a zavolal ho, aby šel ministrovat. Ten nechtěl, protože to ještě nikdy nedělal. Jmenoval se Bartoloměj Garelli. Během krátkého rozhovoru Don Bosko zjistil, že se chlapec neumí modlit a o Pánu Bohu toho mnoho neví. Zeptal se svého mladého přítele: „Chceš začít HNED?“ Věděl, že kdyby se dlouho rozmýšlel, Bartoloměj uteče do nebezpečných turínských ulic a už se nevrátí.

Don Bosko si klekl, pomodlil se Zdravas Maria, přežehnal se a začal vyprávět. Nabídl Bartolomějovi, aby za ním každou neděli přicházel a přivedl i své kamarády.

Po letech svým salesiánům řekl, že všechny dary, které jim nebe dalo, jsou ovocem prvního Zdravas Maria, které se tenkrát modlil vroucně a upřímně.

Bartoloměj Garelli, malý zedník, se stal prvním mladým přítelem Dona Boska a prvním zprostředkovatelem mezi dalšími mladými dělníky na svém pracovišti. Vyprávěl jim, že se potkal se sympatickým knězem, který dovede nejen dobře vyprávět, ale také pískat na prsty. Don Bosko nečekal, že mu přízeň chlapců spadne sama do klína. Chodíval na stavby a do dílen. Tak se chlapci mohli přesvědčit, že konečně našli přítele, který o ně má zájem a chce jim pomoci.

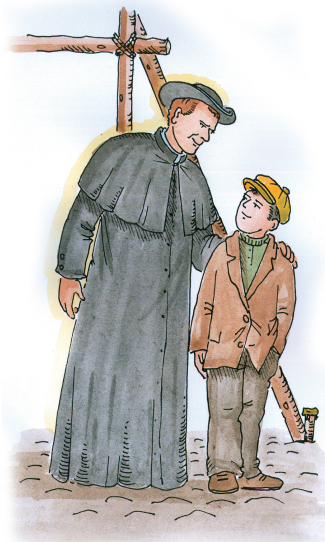
Začátkem vychovatelského díla Dona Boska byla modlitba Zdravas Maria. Don Bosko se nepustil do práce proto, že chtěl druhým ukázat, jaký je borec, o kolik kluků se dokáže postarat. Dal se Pánu Bohu k dispozici. Jemu dal do rukou všechno, co od té chvíle následovalo. Tím nejdůležitějším nebyl Don Bosko, ale Bůh. Don Bosko věděl, že bez Boha nemůže dělat nic. A co já? Svěřím Pánu Bohu každou svou práci, nový den, těžký úkol ještě před tím, než ho začnu? Naučme se všechno svěřovat Pánu Bohu v modlitbě. Pán Ježíš nám v evangeliu říká: „Beze mě nemůžete činit nic.“

4. téma

21. TĚŽKOSTI V PRÁCI, DON BOSKO SE NEVZDAL, BOŽÍ VEDENÍ

Chlapců přibývalo, ale starostí také. Nejprve se každé nedělní odpoledne scházeli na dvoře školy pro další vzdělávání kněží, ale s takovým množstvím chlapců už nebylo možné zde déle zůstat. Jako všechny děti při hře křičeli, smáli se a dělali rámus. Nastaly první nesnáze. Kam jít? Kde ubytovat chlapce, kteří neměli rodiče a ztratili tak střechu nad hlavou? Kde sehnat peníze na jídlo? Na tyto otázky Don Bosko neznal odpověď. Ale nepřestával věřit, že na všechny starosti není sám. Bůh i Panna Maria Pomocnice ho jistě neopustí. Don Bosko nikdy ve svých modlitbách Pánu Bohu neříkal: „Potřebuji to tak, či onak,“ ale jen: „Bože, prosím, podle své vůle pomoz.“ A tak se po dnech hledání mohl Don Bosko se svými chlapci nastěhovat do kůlny pana Pinardiho, kterou začali vlastníma rukama proměňovat v oratoř – dům, kde budou společně žít, hrát si, modlit se i pracovat. Chudí chlapci, kteří měli rodiče, do oratoře docházeli, ale hoši bez rodičů a příbuzných u Dona Boska našli svůj nový domov i s ubytováním.

Když se Don Bosko začal věnovat opuštěným hochům a o vše se s nimi dělit, začali se na něj mnozí lidé z jeho okolí dívat jako na blázna. Místo toho, aby si

hledal dobře zajištěné místo, pustil se do riskantního podniku. Přijímat takové opovržení byla pro Dona Boska těžká zkouška.

Počínání Dona Boska nebyli vždy nakloněni ani jeho nadřízení, zvláště turínský arcibiskup. Zaváděl totiž na tehdejší dobu nezvyklé novoty. Trvalo dlouho, než pochopili a ověřili si, jak dobrou a záslužnou práci Don Bosko mezi chlapci dělá. Don Bosko tak musel překonat mnoho těžkostí.

Spousta chlapců, kteří chodili do oratoře k Donu Boskovi, pracovala na stavbách a v továrnách ve špatných podmínkách. Neměli mnohdy ani základní vzdělání. Bylo třeba je naučit číst, psát a počítat. Po několika letech se sám Don Bosko stal zaměstnavatelem. Zřídil krejčovskou, obuvnickou, stolařskou a zámečnickou dílnu a o něco později i knihařskou dílnu a vlastní tiskárnu, kde mohli chlapci pracovat.

Práce Dona Boska byla spojena s mnoha těžkostmi, které musel překonávat. Dobré dílo je vždy spojené s křížem a obětí. Don Bosko se nerozhněval, neřekl větu, kterou tak často slýcháváme: „Na to se můžu vykašlat, to mi za to nestojí.“ Chlapci a jejich život mu za to stál. Musel se uskromnit, neustále mu chyběly peníze, mnohdy stál na pokraji úplné chudoby. Důvěřoval Bohu, vždyť mu od doby prvního Zdravas stále svěřoval veškerou svou práci mezi hochy.

Jsmo také tak vytrvalí jako Don Bosko? Nenecháme se odradit prvními nesnázemi a těžkostmi? Dokážeme se něčeho zříct pro dobrou věc? Někteří chlapci, kteří žili v oratoři, potvrdili, že Don Bosko často říkával: „Jsi opravdu mým dobrým přítelem. Kdybych měl poslední krajíc chleba, rozdělil bych se o něj s tebou.“

5. téma

22. SPOLEČENSTVÍ SALESIÁNŮ

Don Bosko dobře věděl, že tolika chlapcům (za několik let jich bylo až 800) nemůže sloužit sám. Nezvádne zajistit vše potřebné a ještě být mezi chlapci, aby jim naslouchal, zpovídal, hrál si s nimi i pracoval. Rád by uskutečnil víc ze svých plánů, ale na další už nestačil sám.

V lednu 1854 si Don Bosko zavolal do svého obývacího pokoje čtyři hochy, kteří přišli do oratoře mezi prvními. Řekl jim: „Jsem sám. Kdybyste mi pomohli, dokázali bychom společně vykonat spoustu dobra. Na naši pomoc čekají tisíce chudých chlapců. Slibuji vám, že Panna Maria nám obstará prostorné oratoře, kostely, domovy, školy, dílny a dostatečný počet oddaných kněží. Ne pouze pro Itálii, ale i pro Evropu a Ameriku. Rozhodl jsem se, že se budeme nazývat

salesiáni.“ Z některých chlapců se o něco později stali také kněží. Z beránků, jak je Don Bosko viděl ve svém dětství ve snu, se postupně stávali pastýři, kteří věděli, že bez nich Don Bosko nemůže pokračovat. Práce bylo příliš mnoho.

Don Bosko viděl, že mu někteří chlapci v oratoři chtěli být nablízku, toužili mu pomáhat, ale necítily se být povoláni ke kněžské službě. Don Bosko upravil pravidla salesiánské rodiny tak, aby v ní bylo místo i pro laiky, kteří se zavázali salesiánským slibem.

Po několika letech vznikla i ženská kongregace – salesiánky (Dcery Panny Marie Pomocnice), které se staraly o chudé dívky podobně jako se Don Bosko se svým salesiány staral o chudé chlapce.

Dílo Dona Boska se šířilo opravdu do celého světa. Don Bosko se dožil toho, že žehnal lodi odplouvající do Ameriky se salesiánskými misionáři. Oratoří, škol a domů přibývalo, stejně jako salesiánů a spolupracovníků. To, co se zdálo být v počátku snem, se stávalo skutečností. S velkými obtížemi se podařilo postavit ve valdovské oratoři v Turíně velkou baziliku Panny Marie Pomocnice, která tam stojí dodnes.

Když se mladí salesiáni Dona Boska ptali, s čím mu mohou nejvíce pomoci, odpověděl: „Pokračujte na díle, které jsem začal. Každý z vás ať se stane Donem Boskem zítřka.“

Ani Pán Ježíš nezůstal sám. Tak i Don Bosko poznal, že potřebuje pro svou práci spolupracovníky. Nikdo z nás nejde do nebe sám. Každý je nějak důležitý, užitečný. Někdo v salesiánské rodině, jiný zase jinde. Ale každý má své místo v církvi. Pán Bůh s každým z nás počítá. Ale všichni potřebujeme přátele a kamarády. Můžeme je pozvat na farní den, na schůzku ministrantů nebo do scholy. I ti nejmenší se mohou stát malými, ale užitečnými spolupracovníky: tím, že pomohou panu faráři nebo paní katechetce něco vystříhnout, vymalovat, připravit nebo nacvičit. Spolupracujme na dobrém díle tak jako Don Bosko se svými salesiány.

LITERATURA A DALŠÍ ZDROJE:

BOSCO TERESIO, Don Bosko; - Portál Praha 1993, ISBN 80- 85282-60-7

FERRERO BRUNO, Vychovávej jako Don Bosko; - Portál Praha 2007, 978-80-7367-294-2

BOSCO TERESIO, NANNI CARLO Salesiánská tradice; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2006; ISBN 80-7192-882-8

SCHAUBER, V., SCHINDLER, H. M.; Rok se svatými, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1994, ISBN 80-85527-75-8

Řeholní život v českých zemích, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1997; ISBN 80-7192-222-6

Pořad TV Noe – Bez hábitu : tvnoe.tbsystem.cz/index.php?cs/videoarchiv/bez-habitu-2007-01

V jednom společenství – životní příběhy světců, Vyšehrad 2009, ISBN 978-80-7021 990-4

Svatí na každý den; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2009

ÚNOR

BL. MATKA TEREZA

1. téma

23. ODVAHA JÍT DO NEZNÁMA

Matka Tereza, vlastním jménem Agnes Bojaxhiuová se narodila v roce 1910 ve Skopje (v současné Makedonii). Pocházela z měšťanské rodiny, která se zabývala obchodem. Rodina Bojaxhiuových tak patřila mezi ty bohatší. O peníze neměli nouzi. Měla dva starší sourozence: sestru Age a bratra Lazara. Doma jí říkali GONXHA, což znamená poupě. Jako malá byla baculatá, milá a rozumná dívenka. Když otec náhle zemřel, rodině nastaly zlé časy. Přesto nezapomínali pomáhat lidem, kteří byli ještě chudší než oni sami. Agnes tak byla vychovávána k štědrosti a především k lásce k Bohu.

Už ve 12 letech poprvé pocítila touhu stát se řeholnicí. Dozvěděla se, že v Bengálsku (v Indii) působí řád řeholních sester, které pracují ve školách a starají se o vzdělání těch nejchudších. Rozhodnutí pro odchod do řehole nebylo vůbec jednoduché. Agnes si uvědomovala, že jí státní úřady už možná nedovolí vrátit se a navštívit své nejbližší. Blížila se druhá světová válka. Přesto vnímala zvláštní touhu zachraňovat duše v misiích, podobnou jako sv. Terezie z Lisieux. Rozhodla se následovat Krista životem misionářky mezinárodního řádu Loretánských sester. Odcestovala do Indie do města Dárdžilingu. Přijala řeholní jméno sestra Tereza po vzoru sv. Terezie z Lisieux.

Přijít do cizího a odlišného prostředí pro ni bylo velmi obtížné. Nejprve se musela začít učit anglicky a některý z indských jazyků, aby se mohla domluvit s místními obyvateli. Musela snášet velké horko, na které nebyla zvyklá. Nebyla však smutná. Věřila, že když něco pro Boha ztrácí, může ho chválit, protože on ji nenechá strádat, ale dá jí všechno, co bude potřebovat.

Po devíti letech života v loretánském řádu složila věčné sliby. Podle zvyku loretánského řádu ji od té chvíle náleželo oslovení: „Matka Tereza.“

Každý z nás se v životě dostane do situace, kdy stojí před krokem do neznáma. Víme, že ten krok musíme udělat, ale se strachem stojíme a bojíme se vykročit. To může být situace, kdy měníme bydliště a čeká nás spousta nového – nová škola, kamarádi, byt. Nebo se rozhodujeme pro další studium, pro své budoucí povolání, ...

Většina lidí uvažuje tak, že srovnává, co ztrácí a co získává. Často všichni míváme strach, že o něco přijdeme, že něco ztratíme – kamaráda, prvenství ve třídě, oblíbenost u paní učitelky, odměnu... Matka Tereza se nebála. Pán Ježíš ji

volal do neznáma. Neznala řeč, neznala místní lidi, neznala zemi a její zvyky. Věděla, že ztrácí kontakt s rodinou, kterou už možná vůbec neuvidí. Nezalekla se. Chytila se Pána Ježíše za ruku a šla. Když i já mám v srdci Pána Ježíše, držím se ho za ruku, co se mi může stát? Kdo mi může ublížit?

2. téma

24. OSLOVENÁ LIDSKOU BÍDOU, DŮVĚRA A TRPĚLIVOST

Ve škole loretánských sester působila Matka Tereza nejprve jako učitelka zeměpisu a dějepisu, později jako ředitelka. Vzdělávala se zde děvčata z nejlepších kalkatských rodin. Prostředí školy bylo krásně upravené, školní dvůr zdobil uprostřed velký pěstěný trávník.

Škola a klášter, do kterého Matka Tereza přišla, ležel v jedné z nejlidnatějších a nejšpinavějších čtvrtí, s ošklivými továrnami a hromadami odpadků, které silně zapáchaly. Zde žili ti nejchudší z chudých. Když Matka Tereza vycházela do těchto ulic, bývala velmi znepokojena tím, co viděla. Na vlastní oči spatřila hroživou lidskou bídu. V jejím životě nastal zvrát 24. května 1946, kdy ji při cestě vlakem do Dárdžilingu, na svazích Himalájí, kam odjížděla léčit si svou tuberkulózu, přímo uhodila do očí bída chudých a pocítila povolání zcela se věnovat službě chudým. Pochopila, že její místo v Indii není ve škole, ale mezi chudými na ulici.

Matka Tereza se obrátila na své představené a žádala o možnost pracovat s chudými a nemocnými jako řeholnice. K tomu však potřebovala nejen souhlas představených, ale i svolení Svatého otce. Spousta spolusester a přátel jí od jejího počínání zrazovalo.

Matka Tereza se znovu s důvěrou obrátila na Pána Boha. Mnoho se modlila, aby plnila vůli Boží, ne tu svou. Svolení opustit klášter stále nepřicházelo. I představení hledali a modlili se, aby poznali, odkud rozhodnutí a přesvědčení Matky Terezy přichází. Zda je to opravdu Boží vnuknutí. Její duchovní vůdce jí zakazoval na to jen myslet, doporučil jí vše zcela odevzdat Bohu. I to byl možný způsob, jak prozkoumat její povolání.

S důvěrou, trpělivě a dychtivě čekala na konečné rozhodnutí. Dočkala se. Dostala souhlas. Mohla odložit hábit, opustit klášter, ale zůstat přitom řeholnicí. Měla tenkrát pouze tři sáří a pětirupiovou bankovku (2,25 Kč).

Matka Tereza byla velmi oslovena lidskou bídou. Stačilo vyjít za brány školy a kláštera. Neuzavřít se ve svém „minisvětě“, kde je všechno uklizené a krásné. Kolik lidské bídy může denně vidět každý z nás? V naší zemi sice neleží nemocní ve špinavých ulicích, neumírají běžně lidé hladem. Ale jsou chudí jinak. Čím dál víc lidí trpí velkou chudobou, protože nemají a neznají ten největší poklad – Pána

Ježíše. Naši kamarádi, sousedé, spolužáci, příbuzní... I ti jsou chudí a čekají na naši pomoc. A Pán Ježíš se i tebe ptá: „Ty nepomůžeš? Ty odmítneš?“ Přemýšlej, co bys pro tyto chudé kamarády a spolužáky mohl udělat, aby poznali něco z bohatství Boží lásky.

3. téma

25. OBĚTAVOST, ČINNÁ (aktivní) MILOSRDNÁ LÁSKA MATKY TEREZY – starost o chudé

Matka Tereza navštěvovala ošetrovatelský kurz, aby byla dobře připravena na své nové povolání. Potřebovala si doplnit základní znalosti z ošetrovatelství a lékařství.

Pak se ihned pustila do práce. Začala pracovat mezi chudými obyvateli jedné chudinské kalkatské čtvrti. Zde nebyla nemocnice, lékárna, ani škola. Matka Tereza začala vyučovat. Neměla nic. Ani místnost, ani tabuli, ani křídou či břidlicové tabulky, natož kousek papíru. Začala s pěti malými ušmudlanými dětmi. Vzala klacek a kreslila jím na zem, kde děti seděly. Děti postupně přibývalo. Všechny byly špinavé, nepořádné, ale velmi šťastné. Dobrodinci Matky Terezy přinášeli břidlicové tabulky, knihy, židle, stůl. Začátkem nového roku počet žáků překročil padesátku.

Matka Tereza nevymýšlela plány, přehledy a školení. Vždycky před sebou viděla člověka, který něco potřeboval. Nejprve začala s domácími návštěvami u nemocných. Tuberkulóza a malomocenství se zde velmi rozšířily. Když viděla trpícího člověka na ulici, neptala se na jeho původ, náboženství, příbuzné, ale okamžitě hledala způsob, jak mu pomoci. Když měla před sebou podvyživené dítě, nevymýšlela plán, jak vyřešit podvýživu v celé zemi, ale tou nejkratší cestou sehnala dítěti jídlo.

Když byla mladší, myslela si, že jejím hlavním úkolem je obracet lidi na víru. Později zjistila, že jejím hlavním úkolem je mít druhého rád. Každého, bez rozdílu. Při modlitbě slyšela Ježíšovu výzvu: „Pojď, dones mě do děr, kde žijí chudí! Pojď, buď mým světlem!“

Svým spolupracovníkům často připomínala: „Pojďme udělat něco krásného pro Boha. A začněme hned tady.“ Nevyčítala Pánu Bohu, proč tolik utrpení dopouští, kam se těm ubožákům ztrácí. Říkávala: „Utrpení je Božím darem, který těm, jež se starají o trpící, umožňuje ukázat svou lásku.“

Matka Tereza chtěla udělat něco krásného pro Boha. A začít právě tam, kde se nacházela. Na ulici, v chudinské čtvrti, mezi nejchudšími z chudých. Slyšela, jak ji Pán Ježíš zve k tomu, aby byla Jeho světlem, které má donést tam, kam ještě nedorazilo.

A tak se Matka Tereza pustila do práce. Věděla, že nedokáže zachránit každého umírajícího, vyléčit každého nemocného tuberkulózou. Věděla, že nedokáže, aby se všechny děti z muslimských rodin staly křesťany. Pochopila, že to ani není její úkol. Jejím hlavním úkolem bylo: MILOVAT! KAŽDÉHO, S KÝM SE SETKÁ. Nejen slovem, ale opravdově skutkem. Nebyla ta, která by pořádala školení, jak se starat o hladové. Šla a rozdělila se o svůj chléb nebo nějaké jídlo hladovému obstarala. Pán Ježíš nechce po každém z nás, abychom odcestovali do misií. To není způsob, jak bychom si měli vzít z Matky Terezy příklad. Ale učit se milovat jako ona. Pojďme dělat něco krásného pro Boha. Doma pomocí rodičům, časem stráveným se sourozenci, nabídnutím pomoci spolužákům, malým příspěvkem na misie...

4. téma

26. ZALOŽENÍ KONGREGACE, NOVÍ SPOLUPRACOVNÍCI, POTŘEBA SPOLEČENSTVÍ K REALIZACI BOŽÍHO DÍLA

Matka Tereza nechtěla zůstat na práci mezi chudými sama. Věděla, že tolik práce, kolik kolem sebe viděla, nezvládne sama. Už nedlouho potom, co dostala svolení opustit klášter, se k ní připojila první dívka ochotná následovat Matku Terezu. V průběhu několika málo měsíců vzrůstal počet mladých žen, které byly odhodlány se k ní přidat. Měly jen prosté provizorní bydlení a bídné jednotvárné jídlo. Jejich řeholním oděvem se stalo podle vzoru Matky Terezy bílé sáří s modrými lemy a přišpendleným křížkem.

Musely hodně studovat, aby si doplnily základní ošetrovatelské znalosti. Každý den kromě neděle provozovaly sestry v dopoledních hodinách školu, odpoledne ošetrovnu.

Pravidelně navštěvovaly nemocné v rodinách a často neměly jinou možnost než pečovat o umírající tam, kde je právě našly, tedy na ulicích. I přes velké množství práce v žádném dni nechyběla mše svatá, společná a soukromá modlitba před Eucharistií. V denním řádu byla i krátká doba vyhrazená odpočinku a společné zábavě. Matka Tereza velmi dbala na dobré vztahy mezi sestrami. Byla si vědoma, že každé napětí a nedorozumění v sestrách uhasí plamen lásky, který by měly dávat chudým na ulici.

Matka Tereza zvolila pro svou kongregaci název Misionářky lásky. Hlavním heslem nové kongregace se stala slova Pána Ježíše na kříži: Žízním! Tento výkřik Pána Ježíše představuje jeho pláč po lidské lásce a přijetí. Svätý Otec Pius XII. kongregaci schválil v roce 1950.

Ještě za jejího života se podařilo kongregaci rozšířit i mimo Indii. Brzy následovala místa po celém světě. Misionářky lásky zakládaly dětské domovy,

azylové domy a domy pro bezdomovce.

Ke kongregaci dodnes patří i četný zástup spolupracovníků laiků, kteří se nerozhodli žít zasvěceným životem, ale podporují dílo Matky Terezy a podle svých možností pomáhají.

Matka Tereza dobře věděla, že síla a krása Božího díla je ve společenství. Nemůžeme být doma, ve farnosti „sóloví hráči“, kteří všechno nejlépe udělají sami, všechno sami vymyslí a vyřeší. Máme se učit spolupracovat, přizvat k práci ostatní, oslovit je.

Matka Tereza nikdy nezapomínala na modlitbu. I když měla mnoho práce, modlitbu nikdy nevynechala a neošidila. Když si sestry stěžovaly na množství práce a únavu, povzbuzovala je právě tím, aby nezapomínaly na modlitbu a na adoraci. Sám člověk nic nezmůže. Snažme se o spolupráci s kamarády a nezapomínejme na společnou modlitbu.

LITERATURA A DALŠÍ ZDROJE:

DOIG, D.; Matka Tereza – život a dílo. Řád Praha 2

KOLODIJCHUK, B.; Pojď, buď mým světlem. Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2008

Řeholní život v českých zemích, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1997; ISBN 80-7192-222-6

LEFÉVRE, P.; Osudy odvážných. Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2002

Film na DVD Pero v Boží ruce – nakladatelství Paulínky

Animovaný film pro celou rodinu MATKA TEREZA, nakladatelství LUX, 2007

BŘEZEN SV. AUGUSTIN

1. téma

27. AUGUSTINOVO HLEDÁNÍ PRAVDY A SMYSLU ŽIVOTA

Augustin se narodil v severní Africe ve městě Thagaste. Maminka Monika byla v době jeho narození již křesťankou. Jeho otec měl dobré postavení, byl statkář a člen městské rady. Křesťanství však nebyl nijak zvlášť nakloněn.

Z Augustina rostl mladý výtržník, který se potuloval po ulicích Thagaste, aby nějak zabil čas. Každá zábava ho však po nějakém čase omrzela.

Znuděný Augustin začal hledat rozptýlení u dívek a žen. Nakonec se pustil do studií. Ve vědě a ve studiích hledal odpovědi, které zatím nikde jinde nenašel. Hlavou se mu honilo tolik otázek. Co je dobro? Jak ho mohu poznat? Zkoušel v té době číst i Bibli, ale zdála se mu strohá a prostá. Proto se o ní vyjádřil jako o čtení pro děti.

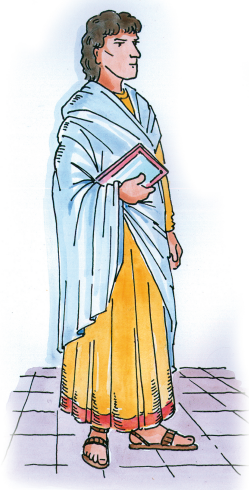
Augustin v knize, kterou později napsal, o této době říká: „Byl jsem nespokojený. Stále jsem něco hledal.“ Toužil po skutečném přátelství a lásce.

Po čase se zamiloval. Dívku si k sobě hned nastěhoval, dokonce se jim narodil syn, kterého pojmenovali Adeodatus. Za manželku si však dívku nikdy nevezl. Měl strach z manželského slibu na celý život.

Augustin začal vyučovat. Věnoval se různým naukám. Stal se z něj úspěšný řečník a učitel. Ctižádostivý profesor Augustin se vydal do Říma a zakrátko poté do Milána.

Věřil, že se vše obrátí k dobrému a jemu teď začne skvělá budoucnost.

Do Milána za Augustinem přicestovala i jeho matka Monika. Vytrvale se modlila za Augustinovo obrácení a nalezení pravdy a klidu v Bohu. Biskupem v Miláně byl v té době Ambrož, později prohlášený za svatého. Protože byl velmi váženým a oblíbeným člověkem v Miláně, chtěl ho poznat také Augustin. Začal chodit na jeho kázání. Jeho slova ho velmi zasáhla. Nad tím co slyšel, Augustin upřímně přemýšlel. Poznal, že k tomu, aby byl opravdu šťastný, musí něco udělat, ale zatím nevěděl co.

Augustin něco pořád hledal, ale nevěděl přesně co. Chtěl být šťastný, radostný, ale ne jen na chvíli. Každá zábava ho potěšila jen na čas, ale brzy ho začala nudit. Augustin se tolik podobá každému z nás. Všichni pořád hledáme něco, co nás učiní šťastnými. Dnešní lidé, podobně jako v době Augustinově hledají štěstí v bohatství, ve vzdělání,

A nenacházejí. Vždycky je to štěstí jen na chvíli. I štěstí z dobře napsané písemky, z mimořádného ředitelského volna... Taková radost pomine. Volno skončí. Tou největší radostí, kterou máme, je Boží přátelství. Hledejme (jako svatý Augustin) to, z čeho bude mít Pán Ježíš radost.

2. téma

28. AUGUSTINOVO OBRÁCENÍ

Jednoho dne přišel za Augustinem do Milána jeho přítel z mládí, který se jmenoval Ponticianus. Ten přijal křest a začal žít zcela nový život. Vyprávěl mu o svém obrácení, o tom, jak je šťastný, že poznal Boha. Přiznal, jakou posilou je pro něj Písmo svaté.

Po odchodu Ponticiana byl Augustin jako proměněný. Už se nebránil, aby Bůh, o kterém už tolik slyšel od druhých, mohl začít proměňovat jeho nitro. Poznal, že život, který doposud vedl, byl ubohý a prázdný. Honil se za něčím, co nemělo skutečnou cenu. Jeho životu chybělo něco Božího.

Rozplakal se lítostí i radostí zároveň. Odešel do zahrady, aby byl sám. Z vedlejšího domu zaslechl dětský popěvek: „Tolle, lege – vezmi a čti.“ Byla to

nejspíš jakási jednoduchá písnička, ve které se tato slova po každé sloce opakovala. Ani nepoznal, jestli ji zpíval malý chlapec nebo holčička.

Vzal tedy do rukou knihu, která se mu v tu chvíli připomněla – Písmo svaté. Nepřemýšlel a knihu otevřel. Začal číst. Jistě to nebyla náhoda, že objevil právě tato slova: „Ne v hodování a opilství, ne v nemravnosti a nestydatostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista.“ (Řím 13, 13) Augustin už neváhal. Pochopil, že Bůh ho dovedl až sem před toto rozhodnutí. Teď už záleží je na něm, zda se na tuto cestu vydá.

Augustin věděl, co chce. Pevně se rozhodl pro Pána Ježíše. Chtěl ho následovat až do konce života. Oznámil mamince Monice své rozhodnutí nechat se pokřtít. Zároveň jí nezapomněl poděkovat za vyprošené obrácení.

O Velikonocích roku 387 byl biskupem Ambrožem pokřtěn nejen on, ale i jeho syn Adeodatus a přítel Alypius. Dobře věděl, že si tento dar vůbec nezaslouží. Tak dlouho Augustin hledal. Hledal upřímně a opravdově. Bůh si skrze lidi, různá setkání, prostou modlitbu dovedl Augustina až k sobě.

Na první pohled mohla tato událost z Augustinova života vypadat jako náhoda. Ve skutečnosti však Bůh moudře Augustina vedl. Posílal mu do cesty malé události, které se zdály jako náhody.

Tak tomu je i v našem životě. Drobnosti a zdánlivé náhody mohou být velkým projevem Boží lásky k nám. I náš úsměv, vlídné slovo, pomoc, pozdrav může Bůh použít jako důležitou maličkost podobně jako popěvek dítěte: „Vezmi a čti!“

3. téma

29. ZMĚNA ZPŮSOBU ŽIVOTA, SPOLEČENSTVÍ KOLEM SV. AUGUSTINA

Když Augustin přijal křest, věděl, že musí začít žít jinak. Podle evangelia. Znovu nastalo v jeho životě hledání, jak má žít dál, aby to byl život hodný křesťana. Augustin věděl, že by nedokázal žít poustevnickým životem. Potřeboval kolem sebe přátele. Zároveň věděl, že nechce žít sám pro sebe.

Kolem Augustina se shromáždilo několik jeho přátel, kteří prožili něco podobného jako on sám. I oni přijali křest a chtěli změnit svůj život. Vzniklo společenství, které žilo v jednom domě v Augustinově rodném Thagaste. Každý se věnoval tomu, co považoval za přínosné pro toto společenství. Všichni, kteří sem dobrovolně přišli, žili podle příkladu prvotní církve, jak to popisují Skutky apoštolů. „Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval.“ Dům byl otevřený všem. Lidé sem rádi zašli pro radu nebo se jen přišli svěřit se svými starostmi a problémy. Mnohdy přicházeli z velké dálky.

Společenství v domě se začínalo podobat mnišskému klášternímu společenství. Jeho věhlas už přesáhl hranice města a šířil se dál. Počet dopisů narůstal, stejně

jako počet spolubratřích. I když Augustin chtěl, aby vzorem pro společenství byl život v prvotní církvi, čím dál víc si uvědomoval, že je potřeba sepsat pro společenství pravidla. Nechtěl dát společenství nějaké zvláštní poslání. Každý měl pracovat podle svých darů a nadání, podle svého vzdělání, které v životě získal. Někteří psali knihy, jiní vyučovali, jiní se zase starali o chod domácnosti celého společenství, starali se o jídlo, apod.

Augustin se již nebránil myšlence založit klášter. Napsal pravidla řehole, která později převzala jeho jméno: Řád sv. Augustina (bratří augustiniánů).

I naše společenství (doma nebo ve farnosti) by mělo vypadat podle vzoru prvotní církve. Není nutné, abychom žili v jednom domě jako v klášteře. Každý z nás dostal dary: zpěv, nebo psaní pohádek nebo malování... Někdo je zručný opravář, jiný zahradník nebo pekař. Všichni jsme ale jedna Boží rodina, která nemusí mít společný majetek a dům, jak tomu bylo v prvotní církvi, ale máme mít společný cíl, společný důvod, proč to či ono děláme: z lásky k Pánu Ježíši pro druhé. Vzájemně se svými dary doplňujeme a obdarováváme. A protože pracujeme společně, musíme se umět podřídit, to znamená dělat i to, co se nám právě nelíbí. Někdo nakreslí plakát na koncert, jiný bude zpívat, jiný hrát na hudební nástroj, jiný nazdobí kostel...V augustiniánských klášterech žili výborní lékaři, vědci, skladatelé a sbormistři, kteří svou prací a dílem vykonali z lásky k Pánu Ježíši mnoho dobrého.

4. téma

30. AUGUSTIN JAKO KNĚZ A BISKUP OBHAJUJE VÍRU

Augustin se jednoho dne vydal na cestu do Hippo Regia, vzdáleného města, aby tam navštívil svého přítele. V městě navštívil nic netušící Augustin tamní baziliku. Když biskup kázal o nedostatku kněží a o tom, jak rád by k sobě dostal schopného pomocníka a kazatele, všichni se obrátili na Augustina. Augustin se dlouho zdráhal, protože se necítil být hoden takové služby. Nakonec souhlasil a přijal z rukou biskupa kněžské svěcení. Z bratra Augustina se tak stal především kněz, který přijetím kněžské služby na sebe vzal mnoho dalších závazků, které mu už bránily ve vedení kláštera v Thagaste. A tak ustanovil za představeného jednoho z mnichů.

V městě Hippo Regio se v té době objevovalo mnoho hlasatelů různých učení, která ale byla nepravdivá, plná omylů. Mnozí jim přesto naslouchali. Největším Augustinovým úkolem se stalo kázání. Často se musel postavit proti nějakému učiteli a obhajovat učení Pána Ježíše. Takové obhajoby a diskuze bývaly veřejné, takže všichni mohli Augustinovi naslouchat. Snad nikdy neodešel jako poražený, s horlivostí a obrovským nasazením a láskou obhajoval učení o Pánu Ježíši, o křtu i celé církvi. Po takových veřejných kázáních se další a další lidé rozhodli nechat se pokřtít.

Augustin se po několika letech stal i tamním biskupem. Ze všech biskupských povinností se stále nejvíc věnoval kázání, často i dvakrát za den; na psaní knih a dopisů měl již času méně. Vše možně se snažil obhajovat a ochraňovat církev, aby jí neuškodila mylná a bludná učení.

I v dnešní době se mnohdy dostaneme do situace, kdy je třeba obhájit svou víru. Třeba ve škole, když se nám spolužáci začnou posmívat nebo se jen podívat, proč vlastně chodíme do kostela. V jejich očích je víra zbytečná, zastaralá, k životu neúčinná. Dokázali bychom si jako svatý Augustin svou víru obhájit?

Někteří spolužáci a kamarádi zase věří „pochybným“ učení – sice jiným, než v době svatého Augustina, ale stejně mylným. Mohou to být nejrůznější horoskopy, předpovědi osudů, magická šťastná a nešťastná čísla. Dokážeme druhým ukázat, že naše učení je to pravé, které přináší radost?

LITERATURA A DALŠÍ ZDROJE:

AURELIUS AUGUSTINUS, Vyznání; Nakladatelství Kalich Praha 1997, ISBN 80-7017-037-9

NEUMANN UWE, Augustin; Nakladatelství Volvox Globator 1999, ISBN 80-7207-288-9

AURELIUS AUGUSTINUS, Říman – člověk – světec; Nakladatelství Vyšehrad 2000, ISBN 80-7021-305-1

Řeholní život v českých zemích, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1997; ISBN 80-7192-222-6

SVĚTCI a SVĚDCI – sv. Augustin – program ČT

SCHAUBER, V., SCHINDLER, H. M.; Rok se svatými, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1994, ISBN 80-85527-75-8

Mozaika – sborník pro premonstrátský život, Strahov 2004

V jednom společenství – životní příběhy světců, Vyšehrad 2009, ISBN 978-80-7021 990-4

DUBEN SV. IGNÁC Z LOYOLY

1. téma

31. IGNÁCOVA KONVERZE

Ignác se narodil v šlechtické rodině Loyolů v baskické oblasti ve Španělsku. Odmalička toužil stát se vojákem. Už jako dítě byl velmi tvrdohlavý. Co si zámánil, to musel mít. A se stejnou tvrdohlavostí se vydal za kariérou vojáka.

Vrchní královský pokladník a přítel Ignácova otce se nabídl, že Ignáce vychová jako svého syna, aby se tak snadněji dostal ke královskému dvoru. A Ignác opravdu do vyšší společnosti dobře zapadl. Byl to veselý a elegantní společník. Velmi rád nosil drahé šaty. Pečlivě dbal o svoje dlouhé vlnité vlasy a šlechtil si nehty. Nechyběl u

žádné z královských zábav a hostin. Nejednou s partou svých kamarádů ztropil takové výtržnosti, že se dokonce ocitl i před policií. Nebál se rvaček ani dobrodružství s krásnými ženami. Sám ve svém životopise vzpomíná, že byl velmi zamilovaný. Vzorem mu byly postavy z rytířských románů, které velmi rád četl. Snil o nich dnem i nocí.

Sen o vojenské kariéře se Ignácovi brzy splnil. Vstoupil do služeb španělského krále a stal se důstojníkem v jeho vojsku. Brzy se také naskytla příležitost, aby prokázal svou odvahu a připravenost k boji. Jako své vojenské heslo si zvolil: „Obranu nebo smrt, ale nade vše čest a slávu.“ Nejdůležitější pro něho bylo zvítězit.

V rozhodující bitvě s nepřátelským francouzským vojskem mu dělová koule vážně poranila nohu. Jeho stav byl vážný. Ignáce však ani vážné zranění neodradilo od vysněné kariéry. Za každou cenu se chtěl uzdravit, aby mohl pokračovat v kariéře vojáka. Když zjistil, že se noha dobře nezhojila, nechal si ji znovu zlomit a narovnat. Zákrok se ani podruhé nezdařil. Pravá noha zůstala viditelně pokřivená.

Když ležel Ignác na lůžku, chtěl si krátit čas čtením oblíbených rytířských románů. Jenomže se v domě žádné nenašly. Jediné, co mohli Ignáci nabídnout, byly životopisy svatých a život Kristův. Začal číst s nechutí. Ale čím dál víc ho život Pána Ježíše a životy svatých začaly upoutávat. Příklady svatých totiž vzbuzovaly v Ignácovi obdiv nad tím, co světci víry vykonali z lásky k Bohu a co by jako voják Kristův mohl vykonat on!

Mohli bychom říct, že Ignáce potkalo veliké neštěstí, když ho zranila dělová koule a on musel zůstat ležet na lůžku. Už nás ale třeba nenapadne, že to od Boha byla pro Ignáce veliká milost. Pán Bůh je ten nejlepší učitel. Velice mu záleží na tom, abychom žili správně a nenechali se svést na špatnou cestu hříchu. Posílá nám do cesty různá výstražná znamení jako dopravní značky. Takovým výstražným znamením mohou být rodiče, kteří nás upozorní na to, co děláme špatně, paní učitelka, katecheta, kněz, dobří kamarádi, ale především naše svědomí. Ale jak často se nám stane, že ani rodiče, ani učitele neposlechneme. Ale Pán Bůh to s námi nikdy nevzdá. A tak ve své Moudrosti a Prozřetelnosti mnohdy použije způsob, který se nám zdá hrozivý, může nám připomínat i trest. Třeba onemocníme a nemůžeme odjet na nějakou akci nebo nejsme přijati na nějakou školu, i když bychom tam moc chtěli.

Podobně jako u svatého Ignáce to může být moudrý způsob, jak nás od něčeho zlého odvést a ochránit. Jak by to asi s Ignácem dopadlo, kdyby v oné bitvě neprohrál, ale zvítězil a stal se rozmařilým sobeckým vojákem, který chce pro sebe jen slávu a vítězství?

2. téma

32. IGNÁC JAKO KAJÍCÍ POUTNÍK, OSVÍCENÍ

Po svém uzdravení se Ignác rozhodl úplně změnit svůj život. Díky své rozhodné povaze nedokázal nic dělat polovičatě. A proto se rozhodl, že začne žít jen pro Boha a že bude jako Boží voják bojovat za Boží království, a tak si dobude nepomíjivé vavříny. Nejprve však chtěl projevit lítost nad dosavadním způsobem života a konat pokání. Vydal se na pouť do Svaté země, aby na místech, kde Pán Ježíš žil a trpěl, mohl Pána Boha prosit za odpuštění. Ignác sám sebe nazval poutníkem, který se stal bláznem pro Krista. Své pokání vzal Ignác opravdu vážně. Neustálými posty a odříkáním si vážně podlomil zdraví. Z těchto zkušeností pak Ignác později vyvodil poučení, že přehnané umrtvování těla činí tělo neschopným k práci, a stává se tak překážkou v duchovním životě. Přesto zažíval veliká pokušení, přepadaly ho zlé myšlenky. Zdálo se mu, že mu zlé hlasy našeptávají, aby se vzdal, že tímto způsobem žít nedokáže. Velmi se trápil. Zanedlouho byl zcela na pokraji svých sil. Byl úplně vyčerpaný. Protože však byl vytrvalý, nevzdával se. Snažil se všechno zlé překonávat, modlil se, ale žádný pokoj do srdce nepřicházel.

Až jednoho dne mu Bůh vytoužený pokoj do srdce daroval. Když seděl u řeky Cardoner, zažil Ignác něco zvláštního. Neměl žádné vidění ani zjevení, ale spoustě věcí, které do té doby nechápal, náhle porozuměl. Pochopil, že všechny jeho snahy a boje, posty a odříkání jsou jen malá hrstka oproti tomu, co mu v jediném okamžiku dal Bůh. Bylo mu, jako by se z něho stal nový člověk. Zakusil, že Bůh nenechá bez povšimnutí žádnou dobrou snahu a vytrvalost. Díky tomuto osvícení také poznal, že k tomu, aby se zalíbil Bohu, nezáleží na počtu modliteb a postů. Bůh nepotřebuje, abychom si vymýšleli další dobrovolná trápení.

Pochopil, že jeho úkolem je: pomáhat duším, aby poznaly, jaké důsledky má hřích. Král Ježíš hledá spolubojovníky, kteří nejsou zbabělí a neleknu se prvního neúspěchu. Ignác pochopil, že kolem nás je mnoho zla, které on sám na sobě mohl zakusit. A se zlem je potřeba bojovat, stát se vojáky v Boží armádě.

Ignác v důležitém okamžiku svého života pochopil, že Bůh nenechá bez pomoci nikoho, kdo upřímně touží po Bohu, snaží se a chce konat dobro. Byl už téměř zoufalý, myslel si, že se brzy zblázní. Ze své snahy činit pokání, z dlouhé pouti a postů byl zcela vyčerpaný. Zdálo se, že víc už nemůže udělat.

Bůh odměnil Ignácovu upřímnou snahu a daroval mu nejen vytoužený pokoj a klid, ale i poznání.

I nám se může stávat něco podobného. Snažíme se, dáváme si dobrá předsevzetí, ale mnohdy výsledek nestojí za nic, přestože jsme se opravdu upřímně snažili. Kolikrát chceme někoho potěšit, pomoci mu, a nakonec se nám zdá, že jsme napáchali víc škody jak užitku, protože všechno dopadlo jinak, než

jsme očekávali. I Ignác se snažil, modlil se, a místo pokoje a radosti zakoušel velká pokušení. Bůh mnohem víc než naše posty, odříkání a hladovění potřebuje milující srdce člověka, který má dobrou vůli.

Ale Bůh tak nechává člověka jen prozkoušet v jeho vytrvalosti a upřímnosti. Nenaloží na nikoho víc než je schopen unést. Odmění snahu upřímného srdce. Ignácovi dal nakonec víc, než si vůbec dokázal představit.

3. téma

33. IGNÁCOVO PŮSOBENÍ

Ignác začal pracovat a bojovat se zlem jako voják Božího vojska.

„Chtěl rozsévat Boží slovo, aby každý člověk pochopil, jak hrozný je smrtelný hřích.“ Ze světského rytíře se stal zcela rytíř Kristův.

Začal kázat na ulicích. Postupně se k němu začali přidávat další spolupracovníci. Ovšem zanedlouho Ignác narazil na první velkou překážku. Jeho řeč byla nedostatečná. Ignác měl sice dobrý úmysl, ale žádné vzdělání. Proto bylo Ignácovi důrazně doporučeno studium, aby se vyvaroval dalších konfliktů. Ignác představené poslechl. Nemůže přece druhé vyučovat a vést, když sám nic nenastudoval. A tak ve svých 33. letech usedl do školních lavic s malými chlapci, což pro něj nebylo vůbec jednoduché. Po dalších studiích přijal Ignác spolu s dalšími kněžské svěcení.

Teď už Ignácovi nic nebránilo v tom, aby se pustil se svými spolubratry do práce pro Boží království. Když měl Ignác zvolit novému společenství název, rozhodl se pro „Tovaryšstvo Ježíšovo“, aby bylo na první pohled zřejmé, kdo je jejich Pánem. Oni jsou jen tovaryši, kteří slouží Jeho království. Jako heslo novému společenství vybral: „Vše k větší slávě Boží.“ Ignác velice toužil po tom, aby mohl kázat a pracovat ve Svaté zemi. Svého přání se však zřekl a podřídil se zcela vůli Svatého otce, který Ignáci určil jako působiště Řím a celou Itálii. Svým spolubratřím pak nikdy nepřestával připomínat úplnou poslušnost papeži. Ignác považoval hlas papeže za hlas Krista zde na zemi.

Tovaryšstvo Ježíšovo – jezuité – začali brzy působit v mnoha oblastech: dávali duchovní cvičení, vyučovali, zakládali zařízení pro mládež, o které se nikdo nestaral, kázali na ulicích, zpovídali, a tak pracovali na spáse své vlastní i svých bližních. Ignác byl na své spolubratry vojensky přísný. Neustále připomínal, že je třeba cvičit svého ducha, aby člověk nedával zbytečnou příležitost hříchu. Ale nikdy nezapomněl na milosrdenství.

Postupně se jezuité dostávali i do dalších zemí, z jejich řad vyrostlo mnoho misionářů.

Svatý Ignác zůstal po celý svůj život tělem i duší voják. Dobře věděl, že by se celá armáda rozpadla, kdyby v ní nevládla poslušnost. Proto sám byl poslušný svých nadřízených, třeba když mu doporučili studium. Svým spolubratřím připomínal, ať jsou za všech okolností poslušní Svatému otci. I když pro něj tato poslušnost byla mnohdy těžká a vyžadovala velké sebezapření, nevzdal se.

Každý z nás je voják v Boží armádě. I od nás se očekává poslušnost. Nejenom toho Nejvyššího Krále Pána Ježíše, ale i generálů a důstojníků, kterými jsou naši nadřízení – rodiče, učitelé, vedoucí, katecheté... I když nám někdy jejich rozhodnutí či požadavek připadá nerozumný, Bůh jistě odmění naši snahu poslechnout. Pomůže nám to v sebeovládání. Svátý Ignác by řekl: „cvičení ducha“.

LITERATURA A DALŠÍ ZDROJE:

SCHAUBER, V., SCHINDLER, H. M.; Rok se svatými, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1994, ISBN 80-85527-75-8

Řeholní život v českých zemích, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1997; ISBN 80-7192-222-6

IGNÁC Z LOYOLY, Duchovní deník; Refugium Velehrad – Roma 2003, ISBN 80-86715-08-6

MATT, L. RAHNER, H. Ignác z Loyoly; Refugium Velehrad – Roma 2004, ISBN 80 – 86715- 19 – 1

AUGUSTYN, J.: Kde jsi, Adame?; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1998, ISBN 80- 7192 – 359 - 1

AUGUSTYN, J: Dej mi napít; Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1999, ISBN 80 – 7192 – 376 – 1

AUGUSTYN, J: V jeho ranách. Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2000, ISBN 80 – 7192 – 432 – 6

AUGUSTYN, J: Viděli jsme Pána. Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2001, ISBN 80-7192-452-0

Pořad ČT – SVĚTCI a SVĚDCI – Ignác z Loyoly

KVĚTEN

SV. HEDVIKA SLEZSKÁ

1. téma

35. DĚTSTVÍ SV. HEDVIKY

Hedvika se narodila na zámku Andechs v Bavorsku v hraběcí rodině roku 1174. Jak bylo tenkrát zvykem, brzy poslali rodiče Hedviku na vychování do kláštera benediktinek v Kitzingen. Bylo jí tenkrát pouhých pět let a už si musela zvykat na cizí prostředí. Naučila se tam vykonávat domácí práce, zdobit liturgická roucha, ošetřovat nemocné a připravovat některé léky. Pracovala ráda. Život v klášteře se Hedvice velmi líbil. Hlavním posláním sester a bratří benediktinské řehole je Boží chvála, a to zvláště v liturgii. Hedvika viděla u sester velkou úctu a potřebu mše svaté. Naučila se v klášteře pravidelně brát do rukou Písmo svaté a rozjímat nad ním.

Vzhledem k tomu, že Hedvika nebyla jednou ze sester, nemusela přísně dodržovat klášterní pravidla a předpisy, ale přesto je sama dobrovolně plnila. Sestry jí totiž vysvětlily, že každou práci i povinnost nedělají jen z poslušnosti, ale především pro Boha, z lásky k němu.

Poslušnost sester, se kterou plnily všechny povinnosti, na Hedviku velmi zapůsobila. Proto poslechla, když ji rodiče ve 12 letech zavolali zpět do rodného domu, přestože by nejraději v klášteře zůstala natrvalo. Věděla, že poslechnout rodiče znamená poslechnout Boha.

V životě svaté Hedviky je dobře vidět, jak si ji Bůh vedl skrze poslušnost. Když rodiče rozhodli, že Hedvika půjde na výchovu do kláštera benediktinek, musela poslechnout, protože byla ještě malá. Když rodiče rozhodli, že se vrátí domů, aby ji mohli provdat, zase poslechla. V jejich rozhodnutí a v poslušnosti viděla plnění Boží vůle.

I my se můžeme ocitnout v situaci, kdy se nám nelíbí rozhodnutí našich rodičů. Nejraději bychom si to udělali podle svého. Pokud jsme ještě děti, poslušnost pro nás neznámá omezování, ale cestu, kde se můžeme učit sebeovládání a pokoře.

2. téma

36. SŇATEK HEDVIKY S JINDŘICHEM

Hedvičin otec se rozhodl svou dceru provdat za mocného knížete Jindřicha z rodu Piastovců. Ten vládl Slezsku i Polsku. V té době bylo běžné, že rodiče vybírali své dceři ženicha. Hlavní důvody byly většinou politické: jako rozšíření panství, znásobení majetku, zajištění pokračování rodu. Podobně tomu bylo i v případě Hedviky a Jindřicha.

Hedvika se provdala ve svých dvanácti letech. Čekala ji dlouhá cesta do neznáma, do cizí země, kde lidé hovořili jiným jazykem. Rodným jazykem Hedviky byla němčina. Věděla, že se bude muset nejprve naučit polsky. Neměla představu, co ji čeká.

Novomanželé se zabydleli na knížecím hradě ve Vratislavi na Tumském ostrově. Během svého života byla Hedvika se svým manželem nucena ještě několikrát změnit své bydliště.

Na vratislavský dvůr přišla Hedvika s velkým věnem, v šatech hodných kněžny, s průvodem dvorních dam. Budila obdiv a úctu, která však Hedvice nebyla nijak příjemná, protože doteď žila ve skromném prostředí kláštera, kde se místo okázalých šatů nosila pokora a skromnost. Svůj vztah k Bohu, zálibu číst Písmo svaté a účastnit se bohoslužeb si vzala Hedvika s sebou do svého nového domova. Přestože chvíli trvalo, než se naučila polsky, než se sžila se zvyklostmi cizí země a než si poddaní zvykli na kněžnu cizinku, netrvalo dlouho a kněžna Hedvika přetvořila život na vratislavském knížectví v křesťanské společenství.

Hedvika se v životě učila zříkat svých představ. Mnoho věcí si představovala a chtěla jinak. Čekala ji cesta do cizí země. Netrucovala, nebyla mrzutá a našťvaná, že je skoro všechno jinak, než by sama chtěla. A to je úkolem nás všech. S důvěrou a bez mrzutosti přijímat i to, že se zruší plánovaný výlet, protože prší nebo

onemocníme; těšíme se na návštěvu kamaráda, který nemůže přijít... Učme se Pánu Bohu odevzdávat i to, co se nám nelíbí.

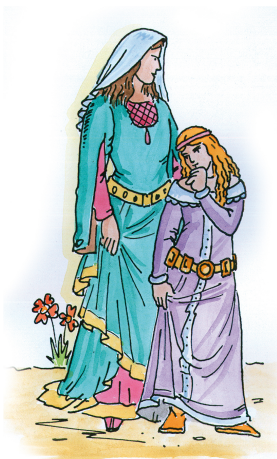
3. téma

37. HEDVIKA JAKO MANŽELKA A MATKA

Hedvika nevnímala své manželství jen jako politické rozhodnutí svých rodičů, ale přijala ho jako své povolání, své hlavní poslání. Během manželství se jí narodilo celkem sedm dětí, ale dospělosti se dožily jen tři. Přestože měla možnost využít služeb chůvy, nejvíce se svým dětem věnovala ona sama. Věděla, že být dobrou matkou je zvláštní úkol, který jí svěřil Bůh. Své děti vychovávala ve zbožnosti. Sama se za ně neustále modlila a obětovala všechny těžkosti. Hedvika vstávala velmi časně a hned ráno spěchala do kostela na mši svatou. Ačkoli se mohla zúčastnit mše sv. v hradní kapli, chodila v každém ročním období a za každého počasí do kostelů vzdálenějších, aby mohla spojit s poutí i obět za svou rodinu i za celé knížectví a dát tak svým dětem i poddaným dobrý příklad.

Tři děti zemřely Hedvice hned po porodu. Tenkrát bylo běžné, že mnoho malých dětí i novorozeňat umíralo, protože lékařská a ošetrovatelská péče nebyla na takové úrovni jako dnes. Mnoha komplikacím lidé neuměli předcházet a nebyli na ně připravení. Přesto nebylo pro Hedviku lehké rozloučit se s vlastními dětmi a odevzdat je Pánu Bohu. Hedvika nakonec přežila všechny své děti, s výjimkou dcery Gertrudy. A tak byla Hedvika nucena stát u hrobu téměř všech svých dětí. Nikdy však Bohu tuto zkoušku nevyčítala, nezatrpkla, nezlobila se pro nespravedlivý úděl. Trpělivě všemi bolestmi matky procházela a přijímala je po vzoru Panny Marie Bolestné.

I když manželství Hedviky a Jindřicha bylo politicky sjednané, bylo požehnané. Hedvika ctěla svého muže a vždy při něm stála. Nebyli to jeho rádcové, vojsko, poddaní či šlechtici, ale věrná manželka Hedvika, kdo mu byl největší oporou. Hovořili spolu o vladařských i politických záležitostech. Byla to především Hedvičina zásluha, že první část své dlouhé vlády strávil Jindřich v míru a zabýval se zakládáním kostelů, klášterů a osídlením země.

Hedvika se mohla věnovat přepychovému životu: návštěvám, péči o svou krásu nebo zábavě. Ona se však rozhodla věnovat svůj čas rodině. Věděla, že rodina je pro každého velký, nezasloužený dar. I my bychom měli Pánu Bohu často děkovat za své rodiče, sourozence, babičky a dědečky... Udělejme radost nějakou drobností svým nejbližším v rodině: třeba tím, že krásně prostřeme stůl, namalujeme obrázek, umyjeme po nedělním obědě nádobí... A nezapomeňme svým blízkým říct, že je máme rádi.

4. téma

38. HEDVIČINO MILOSRDENSTVÍ U ODSOUZENÝCH A CHUDÝCH

Hedvika netrávila volný čas nicneděláním nebo sháněním se po větším přepychu a pohodlí. Vzala vážně výzvu z evangelia: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných, mně jste učinili.“ (Mt 25, 45) Svůj čas věnovala všem, kteří byli chudí, nemocní či jinak trpící. Žádná cesta k nemocným pro ni nebyla dost obtížná. Situace nemocných byla v době, kdy žila Hedvika, velmi těžká. Byli ponecháni vlastnímu osudu. Hedvika proto založila v knížectví první nemocnice a domy s péčí o nemocné. Sama tam docházela a nemocné podle svých sil pomáhala ošetřovat. Byla Bohu velmi vděčná, že se v dětství tolik naučila v klášteře u sester. Uměla připravovat léky i masti, zvládla i ošetrovatelské práce. Nikdy nemocného neopustila, aniž by ho nejprve nepotěšila nějakým darem.

Hedvika navštěvovala vězně v žalářích. Dokonce se zúčastňovala soudních přelíčení, kde se snažila zabránit nespravedlivým rozsudkům nebo zmírnit určený trest. Vězňům posílala jídlo, pití, šaty. Dbala na osvětlení v žalářích, které zmírnilo strach. Hedvika si nesesla ke stolu dřív, než byli nakrmeni její ubožáci. Několikrát byla viděna, jak po vzoru Pána Ježíše umývala na kolenou ubožákům nohy teplou vodou. Uvědomovala si, že není kněžnou proto, aby si nechala sloužit, aby sama podle svých možností a sil sloužila. Vždyť i Pán Ježíš nepřišel, aby si nechal sloužit, aby sám sloužil.

Pán Ježíš v evangeliu říká: „Chudé budete mít vždycky mezi sebou.“ Chudí byli nejen v době, kdy žila Hedvika, ale i dnes. Vypadají sice jinak, ale potřebují naši pomoc. Chudý je ten, komu něco důležitého chybí: láska, pohlazení, pomoc nebo i dobrý přítel, který ho vyslechne. Nemusíme mít mnoho peněz, abychom mohli pomáhat chudým. Můžeme spolužákovi, který nemá ve třídě žádné kamarády, nabídnout, že si s ním budeme hrát nebo povídat; na smutného kamaráda se můžeme usmát nebo rozdělit o něco dobrého; spolužákovi, kterému nejdou příklady z matematiky, můžeme zkusit sčítání a odčítání vysvětlit. Každý můžeme druhé obdarovat.

5. téma

39. HEDVIKA ODCHÁZÍ SE SOUHLASEM SVÉHO MANŽELA DO KLÁŠTERA

Když Hedvičiny děti dospěly, požádala svého manžela Jindřicha, aby jí dovolil opustit hrad a žít v klášteře. Jindřich svolil. Rozhodnutí manželů potvrdil biskup. Stvrdil, že Hedvika ani Jindřich se neproviňují proti manželskému slibu, který si dali, a že církve s jejich způsobem života souhlasí a žehná mu. A tak Hedvika odešla do cisterciáckého kláštera v Třebnici, kde byla představenou její dcera Gertruda. Ačkoli žila v klášteře, stále se podle svých možností starala o chudé v celém Slezsku. Svým rozhodnutím pro život v klášteře dala velký příklad tehdejšími kněžími, kteří v té době věnovali mnoho času světským záležitostem.

Přestože se Hedvice nabízela bezstarostný zajištěný život, většinu času stejně trávila mezi chudými, kterým pomáhala ze svého majetku.

Hedvika neutekla od svého manžela. Věděla, že před Bohem je jejím největším úkolem být dobrou manželkou a matkou. Stále udržovala spojení se svým manželem, kterému slíbila lásku, úctu, ale také věrnost. Neváhala klášter opustit a přispěchat Jindřichovi na pomoc, když byl raněn nebo v bojích se svými protivníky uvězněn.

Hedvika zemřela v klášteře v Třebnici 14. října 1243 v sedmdesáti letech. Brzy po její smrti se k ní začala šířit úcta jako ke světicí.

Na první pohled mohl Hedvičin odchod do kláštera vypadat jako útek od něčeho, co už ji nebavilo. Děti odrostly, manžel byl často na cestách, tak proč by vlastně neodešla? Ale nebyla to pravda. Hedvika zůstala věrná. Když manžel potřeboval její pomoc, byla mu nablízku. Když byl její syn na bojišti raněn, sama ho šla vyhledat. Hedvika nás učí věrnosti. Jsme i my věrní? Vytrváme, když se pro něco rozhodneme? Třeba když začneme ministrovat, zpívat ve scholičce, dělat nějaký sport, dokážeme vytrvat nebo se vzdáváme hned při prvním neúspěchu nebo když se nám něco nelíbí?

LITERATURA A DALŠÍ ZDROJE:

ŘÍMSKOKATOLICKÝ FARNÍ ÚŘAD U PANNY MARIE V OPAVĚ, Svatá Hedvika, patronka Slezska a její chrám v Opavě; Opava 1993

KOHOUT VOJTĚCH OCD, 15 dní s Hedvikou Slezskou; Cesta Brno 2001

SCHAUBER, V., SCHINDLER, H. M.; Rok se svatými, Karmelitánské naklad. Kostelní Vydří, 1994, ISBN 80-85527-75-8

FLORENTOVÁ, H., KOPECKÝ, V., Evropští světcí v umění a legendách; Granit Praha 2004

SCHAUBER, V., SCHINDLER, M. Velká kniha o svatých aneb po kom se jmenujeme; Doron Praha 2003

ČERVEN POZVÁNÍ K NÁSLEDOVÁNÍ

1. téma

40. POVOLÁNÍ RYBÁŘŮ Mt 4, 18-20

Rybáři v době Pána Ježíše nechodili do školy, takže většina z nich neuměla ani číst a psát. Rybolov byla práce časově velmi náročná. Mnoho času rybáři trávili na jezeře nebo opravou lodí a sítí. Museli vstávat časně ráno a vyplouvat na jezero. Navíc pocházeli z Galileje. Pravověrní Židé z okolí Jeruzaléma lidmi z Galileje opovrhovali. Galilejské nářečí (kterým hovořil i Pán Ježíš, protože i Nazaret je galilejské město) je všude prozradilo. Zkrátka patřili mezi obyčejné lidi, kteří žili

všední život plný povinností a starostí o rodinu. A právě tito obyčejní, nijak zvlášť nezajímaví rybáři se stávají prvními apoštoly. S nimi Pán Ježíš počítal jako se svými následovníky, na kterých staví svou církev. Nebyli vzdělaní, neměli žádné velké zkušenosti z náboženského života. Kromě toho měl každý z nich své chyby a nedokonalosti, se kterými se potýkal celý svůj život. Petr byl prchlivý, rychle vzplanul, dnes bychom řekli „horká hlava“. Evangelia nám učedníky – rybáře – později vykreslují v různých situacích, kde se projevují právě jejich slabosti a omezení. Vidíme, jak mnohdy Ježíše vůbec nepochopili, přestože mu byli pořád nablízku. Naslouchali mu, viděli zázraky, slyšeli rozhovory, pozorovali ho při modlitbě. Ježíš z takových rybářů plných chyb, slabostí a omezení vychoval světce. Byli ochotní totiž Pána Ježíše následovat. Rozhodli se vykročit za ním. Všeho nechali a šli. Toto rozhodnutí a dobrá vůle Pánu Ježíši stačí, aby obyčejné rybáře použil a vychoval k velkému dílu, k velkým zázrakům.

I dnes si Pán Ježíš vybírá ty, kteří na první pohled nejsou ničím mimořádní a zvláštní. Zkrátka jsou obyčejní. Povolává každého z nás a vůbec mu nevadí, že jsme nezkušení, mladí nebo moc staří, bez velkého vzdělání. Nevadí mu, že teprve chodíme do školy a nemáme pořád samé jedničky. Pán Ježíš s tím počítá. Přesto každému z nás říká: „Pojď za mnou!“ Stačí mu, že jsme ochotní vykročit za ním. Nechce po každém z nás, abychom opustili všechno, co máme. Ale abychom ho dobře následovali, je třeba opustit alespoň to, co nám překáží. Rybáři Petr, Ondřej, Jakub a Jan s sebou nemohli vláčet sítě, lodě a veškerý majetek. Co nám může na cestě za Pánem Ježíšem bránit? Špatní kamarádi, nevhodná zábava... A toho je třeba se zříct.

2. téma

41. POVOLÁNÍ CELNÍKA ZACHEA Lk 19, 1-10

Zacheus neměl mezi lidmi dobrou pověst. Patřil mezi celníky. Celník byl dobrovolným spolupracovníkem Římanů, který od Židů vybíral daně. I to byl důvod, proč nebyl celník mezi Židy oblíbený. Kamarádil se a spolupracoval s Římany, kteří Palestinu obsadili, a Židé se na ně dívali jako na své nepřátele a především na pohany. Živit se jako celník, výběřčí daní, nebylo nijak poctivé zaměstnání. Celník často někoho okradl a sám sebe obohatil. Židé proto všechny celníky považovali za hříšníky. Zacheus neměl mezi Židy mnoho přátel. Vůbec se nechtěl s lidmi potkat. Možná se styděl i za to, že je moc malý. Přesto se rozhodl jít na místo, kudy měl Pán Ježíš procházet. Chtěl ho vidět. Říkalo se, že je prorok, že dělá zázraky, že je snad očekávaný Mesiáš poslaný od Boha. Možná v tom byla pouhá Zacheova zvědavost. Jak ten Ježíš vypadá? Co říká? Opravdu uzdravuje? A tak vylezl na strom. Když Pán

Ježíš procházel kolem fíkovníku, na kterém se Zacheus schovával za větev, pohlédl nahoru a oslovil ho. Malého, neoblíbeného celníka bez přátel. Nejenže Zachea oslovil, dokonce se k němu pozval. Požádal Zachea, aby ho pohostil. Když okolostojící lidé Pánu Ježíši vyčítali, že si všímá zrovna takového člověka, odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“ Ježíš se nezalekl Zacheových hříchů. Věděl, že hříchy i zranění, která po nich zůstala, může jako lékař uzdravit. On může i největšího hříšníka povolát, změnit a dát mu nové poslání, pokud ho dotyčný pozve; pokud dovolí, aby Pán Ježíš přišel k němu domů.

I my se mnohdy trápíme proto, že máme málo přátel, kteří nás neberou mezi sebe. Všichni si mají ve škole o přestávce s kým povídat, s kým si hrát, jít ven, jen já ne. Na táboře mají všichni kamaráda, se kterým budou nocovat ve stanu, jen já ne. A tak si můžu připadat, že jsem úplně „out.“ Možná se mým vrstevníkům nelíbí jaké mám oči, vlasy, oblečení, že jsem moc malý nebo moc velký. Možná mi nechtějí nebo nemohou odpustit mou chybu.

Často se podobáme Zacheovi, který se někde přikrčuje a trápí se svou vinou nebo tím, jak vypadá. Chce se změnit a neví jak. Vůbec nás nenapadne, že zrovna nás by Pán Ježíš mohl oslovit. Ale na každého z nás volá: „Slez dolů. Neschovávej se. Dnes chci zůstat v tvém domě.“

3. téma

42. VZKŘÍŠENÝ KRISTUS SE SETKÁVÁ S MARIÍ MAGDALSKOU J 20, 11 - 18

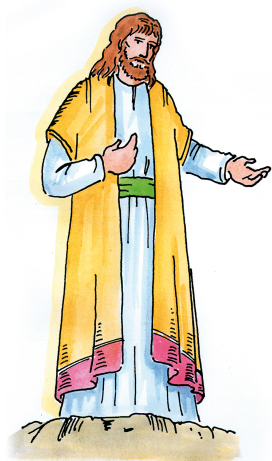
I Marie Magdalská patřila za svého života mezi ženy hříšnice. Všichni to o ní věděli. Ale ani to nezabránilo Pánu Ježíši, aby jí odpustil a dal jí sílu začít žít zcela jiný život. Viděl její lítost, její slzy a smutek, když viděla svůj život plný hříchů, zranění a marnosti. Jejich setkání, kdy Pán Ježíš Marii odpouští, byl pro ni odrazový můstek, start do nového života. Stal se z ní jiný, nový člověk. Marie Magdalská pak patřila mezi ženy, které Pána Ježíše doprovázely. Není pochyb, že Marie od chvíle svého obrácení měla Pána Ježíše skutečně ráda a byla ochotna pro něj mnoho vykonat. Vždyť právě proto plakala u hrobu, aby alespoň vypátrala, kam někdo odnesl Ježíšovo mrtvé tělo, když hrob byl prázdný. Chtěla opatrovat alespoň to, co jí zbylo, mrtvé tělo Pána Ježíše. Velice se trápila. Zdálo se jí, že ztratila úplně všechno. I to Ježíšovo mrtvé tělo, místo, kam na něj mohla chodit vzpomínat. Vůbec ji nenapadlo, že by všechno mohlo být jinak. Nechápala, že její úkol není plakat u hrobu nad tím, co bylo, ale jiný, mnohem důležitější. Marie vlastně podruhé podle zpráv evangelia plakala. Poprvé nad svými hříchy, podruhé nad prázdným hrobem. Pokaždé ji Pán Ježíš s láskou napomenul, že stát na místě, plakat a ohlížet se za tím, co bylo, nikam nevede a nic se tím nezíská. Je třeba pohlédnout dopředu a znova vykročit do nového začátku. Věřit, že když Pán Ježíš řekl, že je živý, je to pravda, kterou je třeba zvěstovat dál.

Muže, kterého u hrobu viděla, považovala za zahradníka. Oči se jí otevřely, až ji Ježíš oslovil jménem: „Marie!“ Až potom pochopila, čeho je svědkem. Na vlastní oči vidí Vzkříšeného, živého Krista. Pak už jí Pán Ježíš nemusí říkat, co má dělat. Marie už nemohla stát na místě a ronit slzy, nemohla si takovou radost nechat pro sebe. Utíkala a vše pověděla učedníkům.

Každého z nás oslovuje Pán Ježíš jménem. V okamžiku křtu, v každé svátosti, kterou přijímáme, i při modlitbě. A my se často podobáme Marii Magdalské. Pláčeme nad svými neúspěchy a trampotami. Pořád se vracíme k tomu, jak nám někdo ublížil, co jsme udělali špatně, místo toho, abychom otevřeli oči a uviděli, že vedle nás stojí Živý Pán Ježíš, který nad každou těžkostí jednou provždy zvítězil. Není důvod se trápit a plakat nad tím, co bylo, i když to bylo hříšné nebo bolestné. Takovou radost a milost, že Pána Ježíše známe, bychom si neměli nechat pro sebe.

4. téma

43. PÁN JEŽÍŠ POVOLÁVÁ I MĚ

V evangeliu bychom našli tolik výzev, kterými Pán Ježíš nabádá k následování. Nepatří jenom lidem, kteří stáli v danou chvíli vedle Pána Ježíše. Platí pro každého z nás. Během tohoto školního roku jsme poznali, jak někteří muži a ženy zaslechli Ježíšovu výzvu. Pochopili, že platí právě jim. Uslyšeli v srdci, jak na ně Pán Ježíš zavolal jménem a svěřil jim důležitý úkol. Každému jiný, ale každému stejně důležitý. A oni šli. Možná chvíli váhali, ale nakonec se přece jen rozhodli. Církev je prohlásila za svaté, aby nám ukázala, že se od nich můžeme učit, jak opravdově následovat Pána Ježíše. Všichni nemáme jít sloužit chudým do misií jako Matka Tereza, pracovat s dětmi a mládeží jako Don Bosko, chodit bosí a žebrat jako svatý František.

Všichni ale máme naslouchat Ježíšovu volání. I když jste ještě děti, už teď vám Pán Ježíš svěřuje důležitý úkol – ve své rodině, mezi svými kamarády, spolužáky. Už teď na vás volá vaším jménem: „..., pojd' za mnou a následuj mě!“

Do prázdného rámečku si děti mohou nalepit svou fotografii nebo nakreslit svůj portrét.

Vyrobilo:
Centrum pro katechezi Olomouc
© 2010